Aventurile submarinului DOX

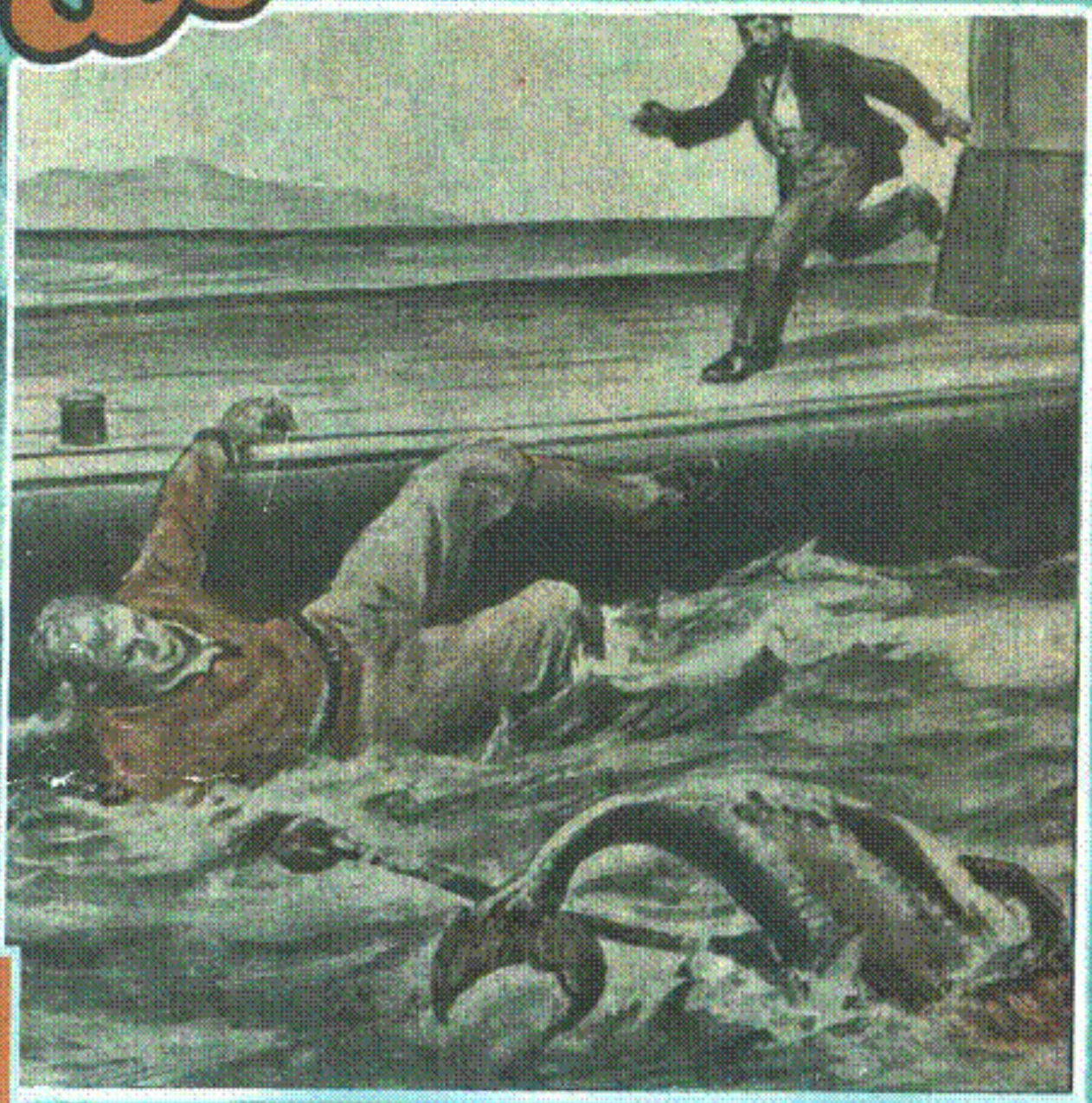

SERIE NOUĂ

251

Zile de groază la Guanahani

Aventurile submarinului DOX

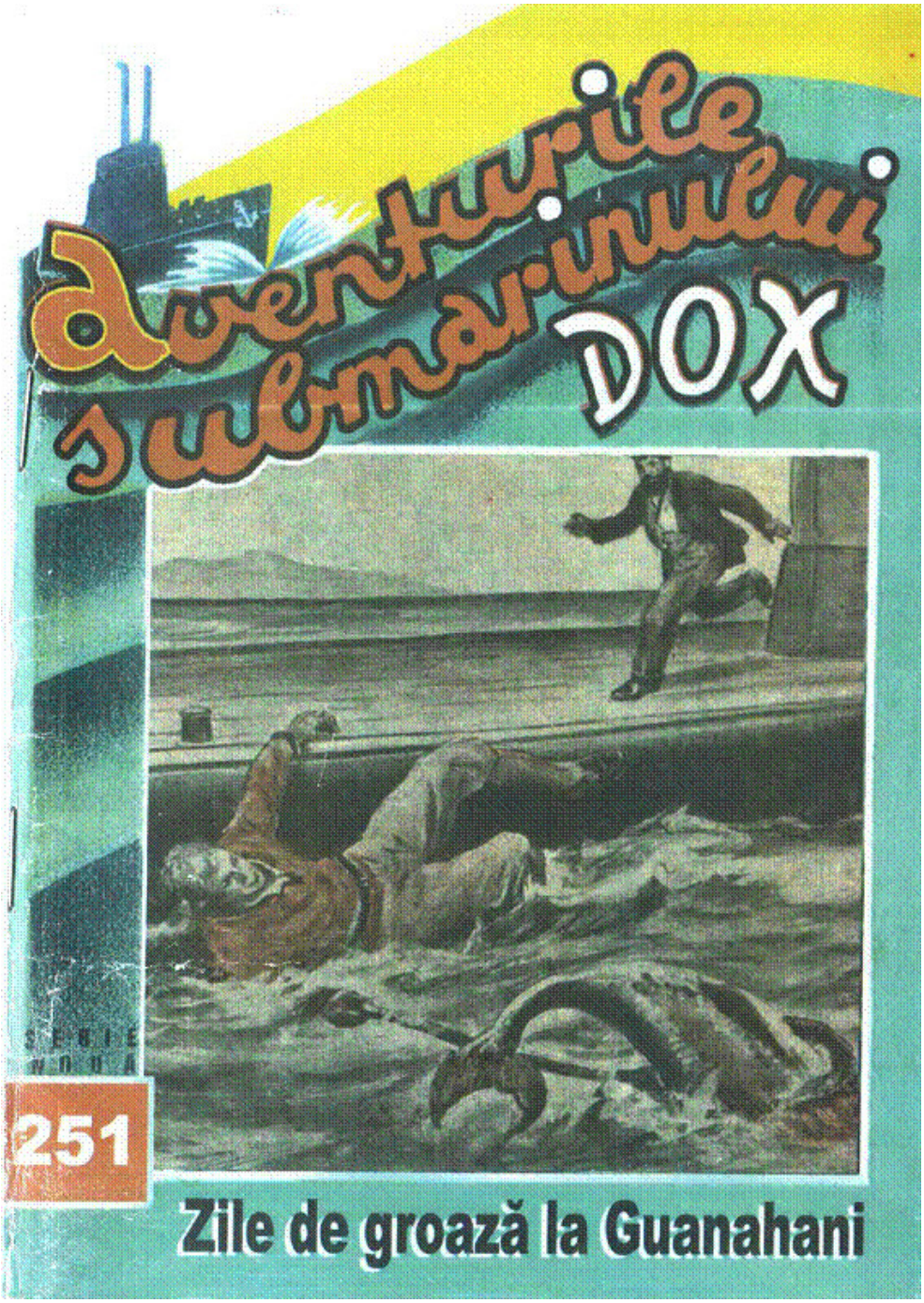

SERIE NOUĂ

251

Zile de groază la Guanahani

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

De H. WARR

Nr. 251

ZILE DE GROAZĂ ÎN GUANAHAN

Traducere de LIA HÂR

V.2.0

AVENTURILE SUBMARINULUI „DOX”

Un submarin perfecţionat după toate invenţiile moderne, e urmărit încă din timpul războiului mondial de toate naţiunile europene. Căpitanul Farrow, comandantul acestui submarin, om de o bunătate rară, reuşeşte să descopere pământuri şi ape care nu-s trecute pe nici o hartă de pe glob şi-şi creează un loc de refugiu pe o insulă pe care o numeşte „Insula Odihnei” – un adevărat rai pământesc.

Dar nu poate fi mulţumit, atâta timp cât fiul său George, un tânăr de optsprezece ani, se află sub tutela unui individ periculos.

Cu ajutorul credinciosului sau servitor, Farrow reuşeşte să aducă pe George pe „Insula Odihnei”. Un testament misterios indică pe acesta ca moştenitor al unei comori ascunse, pe care însă nu o poate avea decât trecând prin primejdii neînchipuite. Toate peripeţiile extraordinare pe care le întâmpina George în tovărăşia unui tânăr prinţ negru, fac din „Aventurile submarinului Dox” una din cele mai interesante lecturi.

I
FRATELE PIRATULUI

INGINERUL HAGEN INTRĂ ÎN SALA DE MESE, unde luau micul dejun căpitanul Farrow, primul ofiţer Braun, cel de al doilea ofiţer, doctorul Bertram şi fiul căpitanului, George.

— Vă raportez un lucru foarte neplăcut, domnule căpitan, începu inginerul. Am recepţionat o cablogramă pe care un distrugător britanic o adresează consulului britanic din Kingston, Jamaica. Distrugătorul a preluat piraţii pe care i-am lăsat pe insulă. La urma urmei Juan Barbuda a atacat şi jefuit vase sub pavilion britanic. Prizonierii au mărturisit că echipajul unui submarin au aruncat în aer cuterul lor. Comandantul distrugătorului a mai menţionat că, după toate probabilităţile, vasul căpitanului Farrow ar fi responsabil de faptul acesta. Prin urmare prezenţa noastră aici a fost deconspirată.

Căpitanul Farrow se-ncruntă vizibil la aflarea veştii şi spuse, doar scurt, ne fiind un om al multor vorbe:

— Foarte neplăcut, într-adevăr!

— Orice ambarcaţiune şi orice post de control de pe coastă, va fi cu ochii-n patru, încercând să ne repereze, mai completă şi George. Nu vom putea face prea multe expediţii în interior, în orice caz, nu de durată.

Căpitanului îi veni să zâmbească întrucât fiul său spusese ultimele cuvinte destul de marcat. Pentru a-l încuraja, îl bătu pe umeri şi-i spuse:

— Ei George. Pe Amazon vom ajunge noi orişicum şi chiar vom debarca, chiar de-ar fi să-nfruntăm pericolul de-a fi reţinuţi de vreun stat sud-american. Cred totuşi că vei reuşi să răpui măcar un jaguar şi-un şarpe Anaconda.

— Nu mi-ar displace să-i cunosc chiar pe indienii din America de Sud, adăugă fiul căpitanului Farrow.

— Poate că vom avea vreme să străbatem Gran Chaco, spuse doctorul Bertram. Acolo am putea cunoaşte triburi foarte interesante.

— Ne vom modifica cursul, hotărî după un moment de reflecţie. Le-am spus surorilor Gardena, pe care le-am salvat, că vom naviga-n spre sud, dar acum vom schimba puţin traseul înspre nord. Să sperăm că-n felul acesta vom izbuti să-i ducem de nas pe cei ce ne urmăresc. O să-l întreb pe telegrafist dac-a mai recepţionat şi alte mesaje.

Căpitanul părăsi sala de mese, pe când George se urcă-n turn. Puţin mai târziu, Dox-ul făcu un ocol spre nord. Căpitanul nu întârzie la rându-i să apară în turn.

— Sigur că toată lumea ştie că noi am aruncat vasul piraţilor în aer. Surorile Gardena au povestit întâmplarea, pe uscat, tuturor. De la San Juan a venit anunţul că toate navele să ne caute în zona sud. Şi apoi să raporteze dacă ne-au găsit.

— Nu pot crede, că poate gândi urât despre noi, chiar şi-un singur om, spuse Bertram, care li se alăturase-n turn celorlalţi şi auzise ultimele cuvinte spuse. La urma urmei, n-am făcut decât să le salvăm pe cele două surori şi-am dat posibilitatea guvernului să-i învingă pe piraţi (vezi vol. 172 *Vraja din Marea Sargaselor*).

— Ce-ar fi, spuse George, pe-un ton întrebător, dac-am ancora pe-o insulă şi să rămânem ascunşi câteva zile? După ce-o să se învechească şi povestea asta, îşi vor mai pierde din avânt şi acei ce ne vânează cu atâta sârg. Apoi ne vom relua călătoria, fără ca cineva să bage de seamă. Cât de departe suntem de insulele Bahamas?

— În jur de 1100 de kilometri! răspunse doctorul imediat, întrucât având o memorie excelentă, păstra harta traseului şi kilometrajul în minte.

— Un camarad mai vechi de-al meu, căpitan şi el de submarine Rolf Luders s-a stabilit după câte ştiu pe una din insulele Bahamas, îşi aminti acum, căpitanul Farrow. Dacă mai este acolo, fireşte n-am de unde să ştiu. S-a mutat pe insula Watling, după numele ei băştinaş Guanahani, unde exploatează o plantaţie de tabac. Asta se-ntâmpla acum câţiva ani. De la război încoace nu l-am mai văzut şi-aş fi fireşte foarte bucuros să-l reîntâlnesc.

— Atunci trebuie neapărat să-l vizităm pe-acest domn Rolf Luders, se entuziasmă de-ndată George. Mi-ai povestit odată despre el tată. Trebuie să fi fost un tip pe cinste.

— Ce-a fost odată, a fost, George! Mă mir cum de am ajuns să mă gândesc la el. Ar fi trebuit să luăm de-ndată direcţia Bahamas, după ce i-am debarcat pe Aranga şi surorile Gardena. Aşadar, înainte spre Guanahani!

George se bucură ca un copil, întrucât avea să cunoască, înc-o parte din ţinuturile exotice, după care tânjea atâta. Ştia că ruta marină pe care-o urmau s-o străbată, era deosebi de bogată-n peşte, îndeosebi peştele spadă, calcanul şi rechinul erau speciile cele mai frecvent întâlnite. N-ar fi exclus să poată pescui un astfel de monstru cu cangea, în sfârşit, o promisiune frumoasă pentru zilele care vor veni.

Un marinar urcă scăriţa de fier, pentru a-i înmâna căpitanului un mesaj, tocmai recepţionat prin telegraful de bord. Căpitanul se-ncruntă tot mai mult, pe măsură ce citea şi-n cele din urmă spuse:

— O chestie extraordinară! Juan Barbuda are încă un frate care practică, de asemenea „nobila” meserie de pirat, într-un stil modern, adaptat la noile condiţii şi care este de asemenea foarte temut. Zona sa de acţiune se-ntinde-n spre nord. Tocmai a anunţat autorităţile că se va răzbuna şi-l va răzbuna pe fratele său. Face referire directă la noi. Asta se-ntâmplă dacă venim în ajutorul oamenilor! Acum avem în Manuel Barbuda pe care nici nu-i cunoaştem un duşman înverşunat.

— Aş vrea să-l întâlnim, spuse George repede.

— Numai să n-ai idei preconcepute George, îl dojeni tatăl său. Situaţia e destul de gravă şi aşa. Nu ştim cum arată vasul lui Manuel, deci trebuie să fim foarte atenţi. Probabil că are, întocmai ca şi fratele său, un cuter foarte rapid. Cel mai bine ar fi să evităm orice navă pe care o vom întâlni în cale. La serviciul de radiotelegrafie se menţionează într-una numele Dox-ului nostru.

— Mesajul lui Manuel, am reuşit să-l captez, cu-n nou dispozitiv pe care l-am pus la punct după destulă trudă, spuse inginerul Hagen, care apăru sus în turn. În plus se poate estima c-o precizie destul de bună, direcţia de unde a fost emis mesajul, dacă nu se află la o depărtare prea mare. Iată aici locul aproximativ unde se găseşte vasul acestui pirat, Manuel Barbuda. Spunând asta, inginerul Hagen îi înmână căpitanului o foaie de hârtie pe care era notat ceva. Farrow aruncă o scurtă privire pe aceasta, după care spuse uimit:

— Piratul a fost localizat chiar în apropierea insulei Guanahani. Şi tocmai într-acolo voiam noi s-o luăm! Asta chiar că nu-mi place! Aş expune iarăşi Dox-ul şi echipajul unor primejdii noi neprevăzute.

— Dacă ne va reuşi să-l punem şi pe piratul ăsta cu botul pe labe, tată, nici un guvern din lume nu ne-o va lua în nume de rău.

— Sigur că e creştineşte ca un marinar să-l ajute pe un altul, cugetă căpitanul, cu voce tare. Dar cum să-mi expun oameni unui pericol? Doar n-am primit mandate de undeva pentru a curăţi mările de piraţi.

Doctorul Bertram care între timp scrutase orizontul cu ajutorul ocheanului său, remarcă un cuter care se apropia de el.

— Poate că-i încărcat cu marfă, spuse el. Această regiune maritimă este foarte frecventată.

— Ce spui tată, să ne scufundăm? întreabă George care cu ochiul liber, chiar, descoperi la orizont un punctuleţ negru.

Pentru a nu fi văzuţi căpitanul dădu ordinul de scufundare deşi îi trecu prin cap, că şi de pe vasul cu pricina au putut fi văzuţi, dacă cineva cu ochi tot atât de buni ca şi George avusese intenţia de-a scrută orizontul, înaintea lor.

Toţi cei din turn dispărură, coborând scăriţa de fier, George rămânând ultimul pentru a închide chepengul. Pompele începuseră deja pomparea apei în tancurile de balast. Nici două minute n-au trecut după comanda căpitanului şi Dox-ul dispăru sub valuri. Căpitanul se poziţionase lângă periscop, ţinând sub observaţie nava care se apropia. Când fu sigur, îi împărtăşi şi lui George care se găsea lângă el, vestea:

— Este un vas de marfă, cel mult de 600 tone. Vine într-un unghi ascuţit chiar pe direcţia noastră de deplasare. O să-ncetinim şi-o să facem un ocol mic spre vest. Văd doi oameni pe puntea de comandă care privesc încoace, probabil ei ne-au văzut cel dintâi.

Căpitanul trase îndărăt periscopul dând comanda să se micşoreze viteza şi să-şi schimbe cursul înspre vest. Acum nava de marfă trebuia să treacă chiar prin faţa submarinului, dacă-şi menţinea viteza, ceea ce era de presupus.

— Să sperăm că nu se găseşte nici o stâncă prin preajmă, bombăni căpitanul ca pentru sine, apoi continuă cu voce tare: Du-te la prora George şi derulează peretele blindat. Uită-te atent prin fereastră dacă nu întâmpinăm vreo piedică (dispozitivul tehnic cu care fusese înzestrat Dox-ul a fost descris în „*Vraja în Marea Sargaselor*”).

George făcu ce i se ceruse. Lasă să ruleze la o parte peretele de oţel şi privi cu atenţie în afară. Putea vedea până la vreo treizeci de metri afară şi întrucât submarinul se deplasa foarte încet era posibil să evite vrem piedică care s-ar fi ivit pe neaşteptate.

Astfel s-au scurs câteva minute, după care toţi cei care erau în submarin au auzit un zgomot uşor. Nu putea fi decât zgomotul făcut de paletele elicei vasului străin. Zgomotul nu se-ndepărtă însă, cum era de aşteptat ci se intensifică ca şi cum s-ar fi apropiat şi mai mult de sursa care-l producea.

— Ciudat, remarcă doctorul Bertram, care stătea lângă Farrow. S-ar părea că nava ne caută pe noi, acum.

— Poate că ne-au văzut de la început şi se-ntreabă pe unde ne-am ascuns, îşi dădu cu părerea doctorul.

— Dacă cumva ne-au recunoscut vor răspândi ştirea prin eter. În acest caz va pândi Manuel Barbuda ca o vulpe pentru a ne surprinde. Faţă de el suntem în dezavantaj întrucât nu ştim unde se află vasul lui.

Doctorul Bertram dădu din cap gânditor. Ce-ar fi putut spune la vorbele pline de miez ale căpitanului?

Un moment de instaură tăcerea între cei doi bărbaţi. Doctorul aduse intenţionat vorba asupra lui Rolf Luders pentru a-l mai abate pe căpitan de la gândurile sale. Dar în cele din urmă discuţia reveni tot asupra fratelui piratului. Întrucât locul

unde se aţinea Manuel se cunoştea de-acum şi era de presupus că piratul bănuia că submarinul se găseşte spre sud o întâlnire nu era exclusă.

— Piratul poate s-apară sub masca unui cuter nevinovat în orice loc, cu nava sa, fu de părere Farrow. Poate că mai bine-ar fi să ne lăsăm atacaţi mai întâi de acesta pentru a se putea demasca.

— Dacă Manuel Barbuda va mai emite mesaje în eter, cu ajutorul noului dispozitiv al inginerului nostru vom fi în stare să-l localizăm şi astfel vom şti unde se află. Şi asta este un avantaj pentru noi, îl consolă doctorul.

Căpitanul îi dădu dreptate doctorului Bertram, făcând însă menţiunea că Barbuda se va feri să emită prea frecvent mesaje uşor interceptabile.

Convorbirea dintre cei doi camarazi fu întreruptă întrucât George anunţă prin telefon din zona prorei:

— Atenţie! Opriţi! În faţa noastră se află o epavă!

De-ndată elicea submarinului îşi încetini turaţia, apoi porni chiar să se rotească-n sens invers, până ce vasul se opri de-a binelea. Farrow îşi încredinţă postul său de pe puntea de comandă primului ofiţer Rindow şi se grăbi urmat de doctorul Bertram înspre prora unde se afla deja George.

Se aflau în faţa unei epave aşa cum anunţase tânărul.

Epava se găsea la o depărtare de numai douăzeci de metri de submarin.

Se putea recunoaşte deja partea superioară a fostei nave cu cele două catarge şi chiar coşul se distingea în semiobscuritatea din jur.

Dox-ul ar fi nimerit chiar peste epavă dacă şi-ar fi continuat drumul şi de-aceea căpitanul dădu numai aprobator cu capul în direcţia unde se găsea fiul său spunându-i:

— Ai procedat foarte bine, când ai dat comanda de stopare a motoarelor. Să rămânem o vreme aici să cercetăm în linişte, epava asta şi-aşa n-avem ce pierde prea mult. Între timp să sperăm că nava de sus se va îndepărta suficient de mult. Pare să ne caute chiar pe noi, întrucât dă încontinuu târcoale încoace. Ne vom aşeza chiar lângă epavă, întrucât adâncimea mării e aici de peste treizeci de metri. De sus nu putem fi văzuţi.

Căpitanul dădu comenzile necesare, pompele absorbiră tot mai multă apă în tancurile de balast, astfel încât Dox-ul se scufundă încetişor. Înaintea ferestrelor prorei se făcu tot mai întuneric, dar camarazii se obişnuiră repede cu lumina difuză care domnea la această adâncime.

— Cuterul acesta nu pare a se fi scufundat datorită unor cauze naturale ci a fost scufundat pur şi simplu, strigă brusc

doctorul Bertram. Se văd găuri sub linia de plutire!

— Să fi fost vasul ăsta scufundat de către Manuel Barbuda? întreabă George.

Căpitanul Farrow ridică din umeri.

— În acest caz, vasul de marfă de deasupra ar putea fi chiar al lui Manuel Barbuda! veni repede răspunsul lui George.

— Asta e exclus, spuse doctorul. Hagen a localizat cu ajutorul noului dispozitiv sediul piratului. Chiar aşa de repede nu putea să fi ajuns pân-aici. Mai degrabă presupun că ci doi oameni de pe puntea de comandă a vasului, probabil căpitanul şi timonierul au apucat să ne vadă înainte şi-acum au devenit curioşi unde au dispărut.

— În caz să ne-au recunoscut cu-adevărat, putem presupune că-n câteva ore or să mai apară şi alte nave, nu de alta dar vasul de marfă de deasupra o să dea sfoară-n ţară, în lung şi-n lat, cu privire la ce-au aflat, continuă să spună doctorul.

— Păi să rămânem ascunşi aici până se-ntunecă şi-apoi o luăm la sănătoasa, propuse George soluţia cea mai facilă.

Camarazii mai maturi n-au replicat deocamdată nimic propunerii tânărului. Aşa de simplu nu era, nici să spele putina, nici chiar pentru un submarin ca Dox-ul lor.

— Tată, începu George după o vreme, vrei să ne dai voie, mie şi lui Petre să cercetăm epava? Poate că vom putea afla din ce cauză a fost scufundată nava!

Bine dispus, căpitanul încuviinţă.

— Aveţi de grijă însă să nu fiţi surprinşi de rechini, sau alte dihănii marine, îi preveni el.

— Dacă apucăm să intrăm în epavă nu ne pot face nici bestiile astea mare lucru, strigă George. Pot cel mult să ne privească prin fereastră.

— Asta, chiar că v-ar mai intimida! surâse doctorul Bertram.

George era pe punctul de a-şi părăsi postul de la prora pentru a-i da de ştire lui Petre să-l însoţească, când doctorul îi strigă:

— Epava arată destul de proaspătă şi nu cred că-l de multă vreme pe fundul mării. Nici măcar muşchii şi scoicile marine n-au apucat să se depună.

Căpitanul Farrow se gândea tocmai la echipajul vasului din care o parte trebuie să se fi scufundat cu acesta când a fost lovit. Spera doar ca Petre şi George să nu descopere chipurile schimosite ale înecaţilor. Atunci când vor cerceta vasul.

II
LUPTE SUB APĂ

— BINE CĂ PUTEM CEL PUŢIN urmări de-aici expediţia lui George şi Petre spuse doctorul, după ce studiase o vreme-n tăcere, conturul întunecat al epavei din faţa lor.

— Adevărul e c-a trăit multe întâmplări şi a căpătat foarte multă experienţă pentru vârsta lui, zise căpitanul. Treptat nici o aventură nu i se pare destul de periculoasă. Aş vrea să petrec mai multă vreme pe „Insula Odihnei" poate că s-o linişti şi George, pentru o vreme, măcar. Tocmai din pricina numeroaselor aventuri prin care trecem împreună mă bucur doctore că te are pe dumneata alături pentru a mai varia meniul, ca să spun aşa. Mă bucur că-l îndemni la lucruri serioase şi că-i inoculezi tot timpul dragostea pentru cunoaştere şi studiu, lucruri care îi vor folosi cu siguranţă mai târziu.

Doctorul Bertram răspunse cu modestie aprecierilor căpitanului şi arată afară cum tocmai în aceeaşi clipă apărură la vedere în costumele lor de scafandru, cu tuburile de oxigen în spate cei doi camarazi.

Inginerul Hagen îşi dovedise încăodată măiestria şi construise un dispozitiv care permitea scafandrilor să părăsească Dox-ul sub imersiune.

Solul submarin era tare aşa cum îi fusese dat lui George să constate imediat ce păşise „afară". Dacă solul ar fi fost mocirlos sau moale cu greu s-ar fi putut deplasa în jurul epavei, dacă-n general ar fi fost posibil.

Din cauza pământului submarin solid nici epava nu se scufundase în sol prea tare.

Când cei doi scufundători ajunseră la peretele epavei George îi transmise prin morse, lunganului său prieten Petre, bătând uşor în braţul acestuia:

— Să-nconjurăm scheletul epavei! Căutăm scara!

Cei doi merseră de-a lungul pereţilor epavei, pe care căpitanul şi doctorul tocmai îi examinau prin fereastra uriaşă de sticlă încasabilă de la prova.

Descoperind curând în peretele navei trei găuri, destul de mari, cu marginile zdrenţuite. Acestea. Aşa cum stabili Petre, din îndelungata lui experienţă ca marinar pe-un vas de război, erau nici mai mult nici mai puţin decât găuri provocate de grenade de un anumit calibru.

Fireşte că aceste găuri nu erau suficient de mari pentru ca cei doi camarazi să se poată strecura înăuntru vasului naufragiat.

Aşa că Petre şi George ocoliră acum epava pe la pupa pentru ajunge de cealaltă parte. Şi aici se dovedi că existau două găuri apreciabile în pereţii vasului. Au găsit curând o funie veche, care atârna de pe punte până-n partea de jos a prorei, care le-a permis să se caţere sus. N-a fost deloc uşor aşa cum erau îmbrăcaţi în costumele lor de scafandru. O umbră uriaşă lunecă prin apă, venind oblic de sus înspre ei. Despre ce era vorba George nu-şi putut da seama dar, ştia instinctiv că se apropia un pericol. De aceea se aruncă brusc înainte şi se scufundă pe cât era posibil în stratul de nisip, care acoperea solul.

Simţi o zdruncinătură puternică la picioarele sale, care deveniseră grele ca plumbul. Simţi mâinile lui Petre care apăsase-n zona genunchilor săi, pe costumul de scafandru.

Aşadar credinciosul Petre recunoscuse şi el pericolul la care era expus el şi căutase-n acest fel să-l protejeze cât mai bine, împiedecându-l să se ridice prea curând de pe fundul mării.

Tânărul îşi întoarse capul astfel încât să poată privi prin gemuleţul căştii de scafandru în sus. Încremeni de groază când văzu un rechin tigru, cel mai de temut reprezentant al speciei sale, un exemplar de vreo şase metri lungime, unul dintre cei mai agresivi care atacă cu precădere omul, cum se repezea de sus ca o torpilă asupra lui. Rechinii tigru sunt atât de înverşunaţi încât îşi urmăresc prada şi-n ape de mai mică adâncime astfel încât o mare parte a spinări devine proeminentă deasupra suprafeţei lucioase a apelor. Nu se ştie ce intenţionează prădătorul dar ce altceva îşi putea propune decât să-l smulgă pe George, victima sa, din locul în care se pitise?

Când peştele uriaş fu lângă el George îşi deschise cuţitul pe care-l avea ataşat costumului de scafandru şi care avea o lamă lungă şi ascuţită. Trebuia să se apere întrucât nu-i mai rămânea nici o cale de salvare. Petre nu-l putea ajuta întrucât se afla mai departe şi-n nici un caz nu putea interveni într-un timp util rechinul mişcându-se cu-atâta eleganţă şi dezinvoltură în apă, cum nici un înotător n-ar putea-o face.

Rechinul ţâşni înainte când auzi mişcarea victimei sale. George îşi împinse cu toată puterea cuţitul în sus. Lama nimeri îndărătul capului şi pătrunse adânc înăuntru, astfel încât cu gura pe jumătate căscată, corpul puternic tresări şi-o luă perpendicular în sus.

Curând prădătorul se întoarse. Acesta se opri puţin mai sus astfel încât George trebui să se înalţe pentru a-i aplica rechinului o a doua lovitură.

Cu lovituri puternice de coadă, rechinul tigru se-ndepărtă. Problema era dacă va reveni a treia oară să-l atace.

Apa-n jurul lui Petre şi George se-nroşi uşor, de aceea, pe moment peştele nu mai putea fi văzut.

George tocmai voia să se ridice când văzu mai multe umbre de data asta, care veneau în „picaj” de sus.

Din nou se aruncă tânărul în sus întrucât recunoscu că scurta luptă cu rechinul îl atrase deja pe consângenii acestuia care mirosiseră că era rost de-o pradă bogată.

Problema se pune dacă cei trei sau patru rechini o să-l atace pe George. Dac-o făceau, tânărul era pierdut fiind în imposibilitate să pareze simultan toate atacurile.

Rechinii se păreau că n-au putut deocamdată vedea prin apa tulburată de sângele tovarăşului lor rănit, pe cei doi camarazi, care mai zăceau pe solul marin. Deasupra celor doi oameni, atât de aproape, încât înotătoarele aproape că-i atingeau, prădători mărilor trecură pe deasupra lor, urmărind urma însângerată a consângeanului lor rănit.

Doar câteva secunde mai trecură încă, până ce apa se cutremură de loviturile puternice care denotau că cel urmărit fusese ajuns şi-acum era atacat la rându-i. Minute-n şir dură dansul macabru de deasupra lor, apa căpătând o culoare din ce în ce mai roşie.

Rechinul rănit nu voia să cedeze prea uşor şi probabil că-l rănise deja pe unul dintre atacatorii săi, care urma la rândul său să cadă pradă nemiloşilor săi tovarăşi, rămaşi încă teferi.

În cele din urmă agitaţia de sus se potoli deşi totul se petrecuse-n imediata lor apropiere, n-au reuşit să evalueze cu proprii lor ochi rezultatul luptei. George îşi ridică capul şi privi în jur. Nu mai văzu umbrele primejdioase în apa tulbure, de-aceeaşi ridică torsul, mişcându-şi şi picioarele pentru a-i da de-nţeles lui Petre să-i elibereze genunchii.

După George se ridică şi Petre. Acesta îşi trăsese cuţitul şi se uită cu atenţie în jur. Tânărul fiul al căpitanului trecu pe lângă el şi-i făcu semn.

Petre pricepu de-ndată că George voia să meargă de-ndată de cealaltă parte a epavei pentru a-şi linişti tatăl.

Cei doi camarazi au putut vedea acuma cum atât căpitanul cât şi doctorul mai stăteau încă cu feţele lipite de geamul curbat pentru a vedea mai clar ce se petrece în apă şi-n faţa Dox-ului lor.

George le făcu cu mâna şi cei doi, doctorul şi căpitanul îi răspunseră cu însufleţire.

De-ndată ce George şi Petre vrură să se-ntoarcă pentru a găsi în sfârşit o cale de pătrundere în interiorul epavei s-au oprit deodată de parcă ar fi prins rădăcini. În timpul luptei cu rechinii n-au mai aruncat nici o privire asupra cuterului străin,

care trebuia să fie deasupra lor. Nu reuşiseră să atingă nici un şurub.

Acum deasupra se vedea clar umbra unei ambarcaţiuni care stătea aproximativ chiar deasupra epavei cuterului.

Din zona aceea întunecată fusese coborâtă o funie pe care cobora, venind fireşte din vasul de deasupra lor, un scafandru. Au putut recunoaşte chiar că acesta nu purta un costum atât de practic şi modern prevăzut cu tuburi pentru respirat ca şi ei, mişcările acestuia fiind mult mai împiedecate de dependenţa de un furtun care fără-ndoială era umplut cu aerul preţios pe care omul trebuia să-l respire. Scafandrul care cobora acum înspre epavă era legat cu-n cordon de semnalizare în afara de furtunul pentru aer şi prin aceasta, în nemijlocită legătură cu cei de pe vasul de deasupra lor. După toate probabilitatea scufundătorul trebuia să nimerească chiar pe locul unde stăteau acum cei doi camarazi. De aceea George „morsă" pe braţul lui Petre: „Sus probabil corabia piraţilor, care scufundat cuter. Scafandrul prinde, aduce Dox. Taie tubul de alimentare şi semnalizare."

Petre încuviinţă şi trecu puţin pe lateral. George procedă la fel. Scafandrul străin trebuia s-ajungă acum între ei. În felul acesta le va fi uşor să-l înşface prin surprindere.

Dacă piraţii de sus au apucat să zărească rechinii vor presupune cu siguranţă că scafandrul căzuse victimă acestora.

Încordaţi George şi Petre urmărise cum scafandrul cobora încet înspre ei. Aşa cum stăteau lucrurile acum, venea puţin lateral în raport cu nava. Ceea ce pentru cei doi camarazi constituia un avantaj. Dacă ar fi aterizat nemijlocit pe puntea epavei ar fi recunoscut mai devreme conturul submarinului alăturat şi-ar fi făcut semne să fie tras repede-n sus, înainte ca George sau Petre, ori amândoi s-ajungă la rândul lor pe puntea epavei.

Aşa însă, cum cobora, scufundătorul străin nu putea decât să cadă direct în braţele lor. George îşi şi întinse mâna dreaptă gata să-l apuce, când străinul zări Dox-ul în clipa când întoarse capul. Imediat scutură puternic de frânghia de semnalizare. George se-nspăimântă crezând că scafandrul o să le scape-n ultimul moment.

Petre însă stătea de veghe. El învârti puţin butonul costumului său, astfel încât să-i vină puţin aer comprimat în costum. În felul acesta reuşi să se ridice mai repede-n sus. Îl prinse pe scafandru străin şi lăsă din nou aerul său să iasă. C-o mişcare rapidă se săltă deasupra străinului şi tăie dintr-o lovitură cu cuţitul frânghia de legătură al acestuia cu vasul, lăsându-l să cadă împreună cu acesta pe fundul marin.

Abia dup-aceea procedă şi la secţionarea tubului de alimentare şi semnalizare. George sări înainte cât putu de repede şi îi permiteau picioarele îngreunate, prinse furtunul de alimentare apăsându-l de corpul scafandrului. Acesta trebuia dus rapid în interiorul submarinului pentru a evita să se înăbuşe întrucât cu siguranţă că pătrunsese apă în interior prin tubul de cauciuc.

Petre îl apucase atât de strâns pe marinarul străin şi-l apăsase atât de tare braţele de corp încât acesta nu mai era în stare să-şi tragă cuţitul din costum. Din prevedere George i-l luă apoi. Abia apoi l-a luat pe sus, deşi omul se zbătea din răsputeri îndreptându-se înspre submarin.

Au mai avut câteva greutăţi să-l împingă în cabina de scufundare şi abia după câteva manevre obositoare, întrucât braţele lui Petre erau ocupate să-l ţină pe străin au reuşit şi aceasta. Mişcările prizonierului lor deveniseră tot mai slabe semn că suferea şi el de lipsa de aer. De abia a reuşit tânărul să închidă orificiul de scufundare, că s-a şi auzit semnalul de alarmă care-i avertiza pe camarazi s-o părăsească pentru a se goli din nou de apă.

Pompele lucrau asiduu şi de-ndată ce corpul scafandrului străin apăru deasupra apei, George lăsă tubul de alimentare jos, pentru a ajunge din nou aer şi-a permite acestuia să respire din nou normal. Acesta însă nu mai mişca deloc, între timp îşi pierduse cunoştinţa.

De-ndată ce ecluza de evacuare se goli de apă se deschise uşiţa care permitea accesul în interiorul submarinului. George şi Petre depuseră pe scafandrul străin pe gangul principal al submarinului şi-i desfăcu casca înşurubată pe cap. Din aceasta se revărsă o cantitate destul de multă de apă. Doi marinari de pe submarin săriră să le dea o mână de ajutor şi ne mai întrebând nimic începură chiar cu mişcările de resuscitare a respiraţiei celui întins fără cunoştinţă, la picioarele lor.

Fu alertat şi doctorul Bertram care şi-aşa era-n drum spre cei doi camarazi George şi Petre. Luă pulsul celui leşinat, după care dădu din cap mulţumit.

— Nu e nici un pericol, o să-şi revină imediat!

George şi Petre îşi deşurubară la rândul lor căştile, întrucât voiau s-audă ce va spune prizonierul. George era convins că aparţinea piraţilor şi dacă-l ameninţa că-l vor deferi autorităţilor poate că-şi va dezlega limba mai uşor.

În cele din urmă leşinatul îşi reveni, deschise ochii privi destul de uimit în jur şi bolborosi:

— Unde… Unde mă aflu? Cum… am ajuns… aici?

Se ridică susţinut de braţele puternice ale unui marinar, dar numai pe jumătate, apoi privindu-şi costumul de scafandru,

amintirile părând să-i revină, continuă:

— Am fost atacat sub apă de către alţi doi scafandri, iar în apropiere am văzut un submarin. Sunteţi dumneavoastră, domnilor, acei care m-aţi atacat? Acum unde mă aflu?

Spuse acestea, privind cu schimbul când la George când la Petre. În acelaşi moment apăru căpitanul Farrow care i se adresă numaidecât:

— Vii cumva de pe vasul piraţilor, care e tocmai deasupra epavei? Cum te numeşti dumneata?

Prizonierul, un om de constituţie robustă îşi reveni repede din leşin. Se ridică după vorbele căpitanului şi strigă:

— Ce? Eu să fiu pirat? Întrebaţi în Kingston despre scafandrul Fred Holms. Veţi auzi numai lucruri bune despre mine.

— Linişteşte-te te rog, domnule Holms! spuse căpitanul Farrow cu-n ton egal. Dar în vocea lui suna ceva ce avu cu-adevărat înrâurire asupra străinului. Epava care zăcea în faţa noastră a fost scufundată cu ajutorul grenadelor. Mai ştim că-n apropierea noastră bântuie un vas pirat comandat de Manuel Barbuda, fratele piratului Juan Barbuda. Dumneata vii de pe cuterul care se găseşte în momentul de faţă chiar deasupra noastră. Aşa că presupunerea c-ai aparţine piraţilor n-a fost chiar gratuită.

— Acum mi-e clar ceva ce la-nceput am bănuit doar, murmură scafandrul străin, după care uitându-se ţintă la căpitan spuse: Sunteţi căpitanul german Farrow şi eu mă aflu la bordul submarinului său, nu-i aşa?

Căpitanul încuviinţă numai şi abia apoi scafandrul continuă:

— Mă bucur c-am ajuns aici şi am posibilitatea de a vă cunoaşte deşi, începutul n-a fost de bun augur, devreme ce-aţi crezut că aparţin piraţilor. Pot să jur că până acum câteva minute nici n-am ştiut pe ce vas am fost angajat. Un proprietar de vas, pe numele lui Manuel Bordes mi-a propus să servesc ca scafandru pe vasul de sub comanda sa. Trebuia să ridic la suprafaţă dintr-un cufăr al său, scufundat, câteva lucruri de valoare. Am primit întrucât asta e meseria mea şi din asta trăiesc. Pe de altă parte Bordes mi-a asigurat şi-un procent din lucrurile de valoare pe care le pot recupera, asta în afară de salar, aşa cum se obişnuieşte destul de des în astfel de cazuri. În timpul călătoriei mi-a bătut la ochi într-adevăr că căpitanul avea o relaţie oarecum specială cu echipajul. Înainte cu vreo două ore am şi asistat la o „reprezentaţie” frumoasă. Căpitanului i se transmise un mesaj de către radiotelegrafist, după care începu să înjure în gura mare şi anume pe-un anume căpitan Farrow. Când a observat că stăteam chiar lângă el, s-a liniştit şi-a dat fuga în cabina de radiotelegrafie. Din

comentariile echipajului, care cunoştea conţinutul mesajului am dedus că era vorba de moartea fratelui căpitanului. Echipajul profera injurii care erau îndreptate împotriva guvernului. M-am adresat unui marinar care mi s-a părut de-ncredere, cerând informaţii asupra a ceea ce s-a petrecut, dar n-am putut primi decât un răspuns evaziv. M-am gândit că voi căpăta toate lămuririle necesare după ce mă voi fi întors la Kingston. Mai întâi am vrut să-mi duc la bun sfârşit însărcinarea pentru care am fost angajat. Când am coborât în adâncime am văzut submarinul, m-am speriat grozav şi-am tras de cablul de semnalizare, dar în acelaşi moment am fost puternic atacat. Sper că nu s-a observat de pe vas ce se petrecea în adâncime. Acum cred c-aveţi dreptate în ceea ce aţi afirmat, domnule căpitan.

— Mă miră foarte mult că vasul piraţilor a apărut tocmai acum aici, întrucât inginerul nostru a dat doar de foarte puţină vreme poziţia noastră la Pellungen. E destul de departe, vreo o mie de kilometri. Dar dumneata, vii cu vasul tocmai din Kingston, după cum s-a văzut de altminteri, din direcţia de mers.

Inginerul Hagen păşi lângă căpitan, şoptindu-i:

— Cred c-am făcut o greşeală de calcul, regretabilă, domnule căpitan. Cuterul piraţilor, probabil că s-a ascuns chiar în apropiere, când am lansat eu mesajul. Am citit greşit gradaţia de pe aparat.

— Atunci totul se explică! El e chiar deasupra noastră.

— Cine? întreabă inginerul Hagen.

— Cuterul piraţilor! Cine altcineva? Ce facem acum? Să ne ridicăm la suprafaţă şi să atacăm cuterul?

— Nu v-aş sfătui s-o faceţi, interveni imediat Holms. Cuterul e înarmat cu două tunuri şi chiar acest fapt m-a pus de la început pe gânduri.

— I-a ascultaţi! strigă George şi arată în sus.

Preţ de câteva secunde au întrerupt orice conversaţie după care căpitanul luă cuvântul:

— Cuterul piraţilor se-ndepărtează!

— A luat direcţia sud-vest, zise Hagen.

— Aşadar piraţii au presupus c-am căzut victima unui rechin, surâse Holms. Ce-i drept am zărit spinările unor asemenea peşti înainte de-a mă scufunda.

— Rechinii ăştia m-au atacat pe mine şi pe Petre destul de urât la început, îi mărturisi tânărul marinarului străin.

— Unde-ar putea s-o ia piratul acum, se interesă Farrow.

— Precis că înapoi la Kingston, oferi Holms îndatoritor răspunsul. Cu siguranţă că Bordes intenţionează să angajeze un coleg de-al meu să ducă la bun sfârşit misiunea mea. Există un

asemenea om, Alfredo Gordo, mexican de origine. Despre acesta circulă numeroase zvonuri. Ei bine, nu vreau să-l vorbesc de rău, mai ales că nu pot dovedi nimic. Acesta era plecat, chiar în timpul în care Bordes căuta un scafandru, altfel poate că probabil l-ar fi preferat pe acesta în locul meu.

— Noi ne deplasăm mult mai repede decât cuterul piraţilor, aşa că putem să i-o luăm uşor înainte. Mai întâi am vrea însă să cercetăm epava pentru a fi în stare de-a livra o informaţie utilă autorităţilor maritime din Kingston.

— Pe cuter staţia de radiotelegrafie lucrează fără oprire, spuse Holms. Nu vă sfătuiesc să emiteţi mesaje, uşor interceptabile. Dacă submarinul dumneavoastră poate naviga într-adevăr atât de repede mă angajez ca să duc aceste mesaje personal autorităţilor din Kingston.

Căpitanul fu de acord cu propunerea lui Holms şi dădu de-ndată ordinul ca epava să fie cercetată amănunţit şi dacă e posibil George şi Petre să-i aducă şi jurnalul de bord al căpitanului cuterului scufundat.

— Dacă-mi veţi aduce şi mie un costum de scafandru asemănător celor purtate de cei doi domni, v-aş însoţi şi eu cu plăcere la cercetarea epavei, spuse din nou Fred Holms, scafandrul închiriat de piraţi.

— Excelent, fu de părere Farrow. O să pun şi s-aducă unul domnule Holms, din magazia noastră. Prin geamul de la prora vom putea urmări şi noi, găurile provocate de grenade în caroseria cuterului.

III
ÎN EPAVA CUTERULUI SCUFUNDAT

HOLMS RĂMASE MAI MULT UIMIT decât uimit când văzu instalaţia de la prova şi în primul rând fereastra uriaşă curbată care apăru, după înlăturarea obloanelor de protecţie, ce permitea o vizibilitate excelentă a ambientului submarin din jur.

Când văzu găurile provocate de grenade în caroseria cuterului, izbucni în blesteme la dresa piraţilor.

— În ultimi doi ani au dispărut fără urmă mai multe vase de marfă, spuse acesta. Se poate spune că cea mai mare parte din acestea trec în contul fraţilor Barbuda. Cu piraţii aceştia trebuie să se sfârşească repede şi sper că nici acest Manuel Barbuda să nu aibă o altă soartă decât fratele său Juan. În felul acesta şi numele dumneavoastră, dacă veţi contribui la aceasta, domnule căpitan, va avea o altă rezonanţă.

— Pentru mine ca bătrân lup de mare şi om totodată, nimic nu mi-e mai reprobabil decât pirateria, spuse Farrow. Nu pun mare preţ pe mulţumirile autorităţilor sau nu ştiu cărui guvern. E de datoria mea să fac astfel încât căile maritime să fie curăţate cât mai repede de aceşti dăunători.

Un marinar veni la prova cu-n costum nou de scafandru.

— Întrucât costumul dumitale a fost distrus de către oamenii noştri, te rog domnule Holms să primeşti acest costum în schimb. Are avantajul, datorită tubului de alimentare cu oxigen, ataşat în spate, că permite o mai largă autonomie, în sensul că nu mai eşti dependent de navă.

Pompa de aer o poţi folosi prin pompare manuală, umplând tubul de câte ori este nevoie.

Căpitanul Farrow îl dădu totodată scafandrului poposit în împrejurări atât de neobişnuite la bordul Dox-ului lor, toate lămuririle şi instrucţiunile necesare, de asemeni cele referitoare la părăsirea ecluzei de evacuare şi bine înţeles a accesului în navă.

Holms îi mulţumi călduros căpitanului pentru acest dar mărinimos care-i era atât de necesar în exercitarea meseriei sale.

Puţin mai târziu, cei trei scafandri păşiră pe picioroangele lor grele spre ecluza de evacuare, Holms scuturând capul mirat, pe măsură ce George îi dădea lămuririle necesare.

Curând cei trei se aflară pe fundul mării păşind înspre epavă. De data asta nu pregetară să se uite din când în când în sus pentru a preveni din start un nou atac al rechinilor. Apa acum eram liniştită şi nu se vedea nici una din aceste adevărate

„hiene ale mărilor” cum sunt numiţi adesea rechinii de către marinari.

Pe frânghia pe care George o descoperise mai înainte atârnând de pe puntea epavei, scafandri se puteau căţăra sus. George se căţără primul pregătindu-se pentru orice eventualitatea şi trăgându-şi cuţitul înainte de a păşi peste balustrade vasului de mărfuri, scufundat.

Câţiva peştişori, atraşi de apariţia ne aşteptată a lui George acolo, se apropiară curioşi, dar o zbughiseră imediat la fugă, de-ndată ce-i mirosiseră costumul şi constatară că momeala e prea mare pentru ei. Peste resturile de alimente care, nu se ştie cum, ajunseră pe punte, se instalaseră stăpâni crabi şi mici prădători, care devorau ce mai rămăsese. Poate că fusese conserve sau lăzi cu alimente care rămăseseră pe punte şi s-au spart în momentul scufundării. Urme de distrugeri intenţionate sau de lupte ce avuseseră loc pe puntea vasului n-au putut fi descoperite. Lucrurile de valoare au putut fi depozitate de membrii echipajului, în interiorul vasului.

De-aceea George transmise prin morse, lovind în braţul lui Petre.

— Cuterul scufundat, înainte piraţi la bord.

George îşi scoase lampa de buzunar, pe care inginerul Hagen o construise astfel încât o şedere mai îndelungată în apă, nu-i putea dăuna. Lentila erau în aşa fel curbată, încât razele de lumină, pătrundeau până departe în apă. Ţinând lampa în faţa sa, tânărul păşi pe treptele şubrezite în interiorul vasului de mărfuri. Era pregătit de orice surpriză, chiar să întâlnească aici un polip, care şi-ar fi ales epava ca sediu, pentru a fi la adăpost de rechini şi balene, duşmani săi. Întrucât peştii mai mici, intrau şi ieşeau în voie nu trebuia să-şi facă probleme în ce priveşte hrana.

Încă nu găsiseră nici un mort, nici pe punte, nici în interior, poate că echipajului îi reuşise să se salveze înainte ca nava să se scufunde.

Pe de altă parte nici nu le fuseseră dat să intercepteze, pe submarin vreun mesaj, din care să reiasă că echipajul uneia dintre nave îi reuşise s-ajungă într-un port oarecare, după ce fuseseră atacaţi. Nu-i mai puţin adevărat c-au putut ajunge şi pe-o insulă, de unde n-ar fi avut fireşte nici o posibilitate s-anunţe restul lumii.

O nişă, postată într-un culoar, se dovedi o uşă care ducea înspre sala echipajului. George lumină şi văzu gaura provocată de explozia grenadei în podea.

Într-un colţ zăcea – fireşte că lunecând odată cu scufundarea vasului – o casetă de oţel. Aici probabil că se păstrau documentele de bord ale vasului şi casieria acestuia. Când

Petre, care mergea-n spatele lui George era tocmai pe punctul de-a ridica caseta de pe podea, un peşte de vreo patruzeci de kilograme pătrunsese în încăpere, atras de dâra de lumină. Când văzu cele trei siluete ale scafandrilor, care se mişcau încolo şi-ncoace, se dădu înapoi timorat.

George se ridică-n picioare şi-şi proiectă fascicolul luminos al lămpii sale asupra peştelui cel mare. Cu această ocazie tânărul constată că în podea explozia grenadei făcuse încă o gaură şi mai mare. Peştele dispăruse prin gaura asta, îndată, apoi reapăru din nou şi ţâşni în altă direcţie, izbindu-se cu capul de pereţii navei, de parcă ar fi fost apucat de amoc. Numai cu greu putut George să-şi păstreze echilibrul, sprijinit de către Petre. Scuturând capul George se strădui să urmărească mişcările dezordonate ale peştelui, care alerga în toate direcţiile. Când lumina lămpii se fixă din nou asupra găuri din podea, George încremenise de groază, întrucât din gaură apăruseră două braţe lungi, tremurătoare, în faţa lui. Un polip uriaş se târâse în magazie şi acum apăruse, atras de mirosul peştelui care se vântura în toate părţile. Braţele sale se-ntindeau în toate direcţiile, doar, doar îşi va prinde prada. Curând puteau s-apară şi alte braţe ale polipului, din ascunzătoare. Aşa cum arătau braţele şi din tăria lor, se putea deduce că polipul dispunea de-o statură şi mărime considerabilă. Perspectiva unei lupte cu-n astfel de monstru, înarmat aşa cum era numai cu-n cuţit, nu-i surâdea deloc lui George.

Fuga era aici cea mai nimerit tactică. Când braţele acelea, asemănătoare, unor şerpi albi, ieşiră tot mai mult din ascunzătoare, George îi făcu atenţi pe camarazii săi, asupra pericolului care-l pândea.

Când peştele, dădu din nou de gaura făcută de grenadă în podea, dădu să-şi caute scăparea pe acolo, dar al treilea braţ al polipului, care veghea, răsări pe neaşteptate şi-apoi un al patrulea. Polipul părea că era pe punctul de-a ieşi afară pentru a-şi înşfăca prada, care nu mai avea mari şanse de scăpare, întrucât braţele perfidului său adversar, ajungeau în orice colţ al încăperii, deci acoperea şi gaura de grenadă prin care voia să fugă.

Petre îşi strânse sub braţ caseta grea de oţel, sub braţul stâng de fapt, în timp ce-n dreapta îşi pregătise cuţitul de scafandru. Acum păşi înainte şi dădu o lovitură puternică unui braţ al polipului care venea de-a curmezişul. Sub impactul loviturii un metru şi jumătate de braţ căzu secţionat de-o parte.

Polipul se repezi cu restul braţelor rămase, asupra potrivnicului său.

Îi reuşi să-şi înconjoare braţele în jurul taliei lui Petre. Dintr-o smucitură, Petre fu atras în gaura neagră, care se surpa în podea. George era deznădăjduit. El cunoştea prea bine cum decurg luptele cu polipi şi ştia cât sunt de rezistenţi. Pentru a-l elibera pe Petre trecu aproape de el şi cu ajutorul cuţitului dădu două lovituri bine ţintite, care-şi avură efectul lor.

Unul dintre braţe fu despărţit de trunchi şi căzu pe podea la capătul acestuia braţ secţionat găsindu-se şi ventuza periculoasă care se desprinse de corpul lui Petre. Cealaltă ventuză rămasă încă încleiată de trupul timonierului.

Lui Petre-i reuşi să se elibereze de ultimul braţ care-i mai atârna de trup. Polipul pierduse deja patru braţe sau cel puţin braţele din faţă, dar mai avea încă patru la dispoziţie aşa că mai dispunea de încă jumătate din forţa sa.

Întrucât uşa era deschisă, cei trei scafandri părăsiră încăperea cât au putut de repede. Petre aşeză caseta grea de oţel pe culoar. Uşa, care era pe jumătate distrusă, era închisă dar fără a fi încuiată. Pe aici, scafandri au ajuns la pupa epavei. Şi chiar în cabina căpitanului pe care-o găsiră goală.

Când au vrut s-o ia prin coridorul îngust, înapoi, Petre se opri. Îşi îndreptă lumina lămpii sale pe podea, pentru a constata uimit că caseta de oţel dispăruse. Întrucât uşa dinspre sala echipajului stătea deschisă, camarazii şi-au putut închipui ce se petrecuse înăuntru.

Polipul se ridicase, îşi întinse încăodată tentaculele, găsise caseta metalică şi dispăruse cu ea cu tot în ascunzătoarea sa.

Cu mare băgare de seamă, camarazii mai cercetară încăodată sala echipajului. Polipul dispăruse, după ce-şi retrăsese tentaculele. George se apropie de gaura făcută în podea. Nici unul dintre braţele polipului nu apăru la iveală. George îl privi pe Petre prin sticla căştii sale de scafandru. Acesta îi făcu semn.

Camarazii căzuseră de acord, fără să schimbe nici un cuvânt între ei. Dacă doreau să intre-n posesia casetei nu le mai rămânea nimic altceva de făcut decât să coboare scăriţa care ducea în magazie şi să-l atace pe polip în bârlogul său.

George era acum doar la un metru de gaura provocată de grenadă. Deodată unul dintre braţele sănătoase ale polipului ţâşni înainte. Înainte de-a putea replica c-o lovitură, braţul lung, asemănător unui şarpe, i se-ncolăci în jurul mijlocului şi-l trase în adâncime. În ciuda spaimei care îl paralizase în prima clipă, îşi păstră sângele rece.

Văzu-n faţă sa, corpul diform al polipului, cu ochii mari şi negrii care sticleau răutăcioşi, mai văzu ciocul de papagal care se deschidea încet. Lovi cu toată puterea şi-i despărţi braţul de trunchi, braţul care-l încolăcise, fireşte. Aproape de trupul

monstrului, tânărul căzu pe-o pereche de butoaie, care se aflau în magazie.

Înainte de-a se putea ridica, braţele sănătoase ale dihaniei îl apucaseră din nou. Poate c-ar fi fost pierdut acum, întrucât din poziţia în care şedea i-ar fi fost imposibil să se apere c-o lovitură de cuţit. Acum interveni însă Petre, care, fără a-şi bate prea mult capul cu ce era de făcut, îşi dăduse la rându-i drumul din sala echipajului în magazie, prin gaura făcută, în podea de grenadă.

Din fericire uriaşul ateriză lângă George şi dădu imediat prima lovitură într-unul din braţele polipului şi anume acela care-l ţinea strâns înlănţuit pe prietenul său. Şi nimeri mai bine, pentru că braţul mucilaginos al monstrului îşi slăbi considerabil strânsoarea. Polipul era aproape scos din funcţiune, întrucât mai avea doar două braţe nevătămate, cu care încerca el singur să se sprijine de lăzile şi butoaiele din jur. Caseta de oţel, miza bătăliei, zăcea chiar înainte polipului. Scafandrii puteau s-o înşface, pentru a-l determina pe monstrul marin, să iasă din ascunzişul său. Între timp Holms, păşi şi el, alături de cei doi camarazi de pe Dox. Se uită şi el interesat la masa inertă a trupului polipului, care stătea-n faţa lor. L-au înconjurat, apropiindu-se încet de acesta, străduindu-se să nu facă nici o greşeală în atac.

Îşi ridicaseră cuţitele, fiind pregătiţi să lovească în orice clipă şi anume, atunci când polipul va schiţa gestul să-l înşface, cu unul dintre cele două braţe rămase.

Însă polipul nu mai avea evident chef de luptă. Pierduse şi prea mult sânge. Corpul lui se ridică moale-n sus, căutându-şi scăparea în fugă. Nu mai voia să rişte să-şi piardă ultimele braţe. Cei trei scafandri s-au ascuns cum au putut mai bine, când polipul îşi taie calea pe deasupra lor. Inamicul dispăruse din magazie, fără a mai încerca un nou atac. Petre apucă caseta care era atât de grea încât aerul pe care-l mai avea în costum nu-i ajunse s-o poată ridica în sus.

George îşi lasă să se plimbe-n colo şi-n coace prin încăpere, fascicolul luminos al lămpii sale, până ce dădu de-o frânghie destul de lungă, ce le permise camarazilor să lege caseta. Cu ajutorul costumelor umflate cu aer, începură să se ridice, pentru a accede în încăperea de deasupra. Trebuiau să fie extrem de precauţi pentru a nu-şi deteriora costumele, frecându-se de diferitele corpuri mai mult sau mai puţin contondente, care le veneau în preajmă. Din fericire, au reuşit s-ajungă sus, fără nici o piedică. George merse înspre gaura făcută în peretele navei, pipăindu-i marginile. Nu-i venea să creadă că polipul cel uriaş să se fi putut strecura prin această gaură, care nu i se părea deloc mare.

Nu mai era timp să-şi bată capul şi cu aceasta.

Petre, sprijinit de către Holms, era pe punctul de-a ridica în sus caseta. După ce-au ajuns în sala echipajului, Petre o ridică-n sus şi-o ţinu strâns sub braţul stâng.

Apoi cei trei scafandri o porniră pe gangul îngust, cu George în faţă. Se întoarse spre ieşire, pentru a constata că aceasta era blocată cu desăvârşire întrucât pe trepte era prăbuşit polipul în toată masivitatea sa. Stătea acolo nemişcat, de parcă şi-ar fi pierdut tot sângele. Nici măcar ultimele sale două braţe, rămase întregi, nu mai dădeau semne de viaţă.

Nu s-aşteptau la o astfel de piedică. George păşi înainte şi-i aplică câteva lovituri puternice de cuţit. Monstrul marin nu reacţionează în nici un fel, părând c-a murit în urma rănilor primite.

Dar cum să elibereze calea? Petre depuse caseta jos, merse în faţă şi apucă unul dintre braţele polipului, străduindu-se să tragă din toate puterile. Lui i se alăturară ceilalţi doi camarazi şi-abia acum capul masiv, începu să se deplaseze pe trepte în jos. Norocul lor era că greutatea acestei mase de carne nu cântărea atât.

Când se făcu spaţiu suficient pentru a putea trece pe lângă polip, Petre luă caseta şi se strecură înainte, urmat de ceilalţi doi, Holms şi George. De-abia odată ajunşi sus, scafandri se uitară unul la altul. Erau pe punte acum, bucuroşi că au scăpat cu viaţă, în lupta cu monstrul marin.

Petre lasă caseta să cadă de-a lungul peretelui epavei, iar el coborî pe frânghie după ea. Urmă Holms, care ateriză şi el nevătămat pe solul marin. George renunţă să folosească frânghia şi se lasă pur şi simplu să cadă-n jos, de-a lungul bordajului, graţie picioroangelor masive şi grele ale costumului pe care-l purta. Când cei trei scafandri au ajuns din nou la pupa vasului, din prudenţă s-au mai uitat încăodată în sus, pentru a vedea dacă nu sunt pândiţi de rechini, dar aceştia păreau să fi părăsit zona epavei cuterului scufundat. Au ajuns astfel nevătămaţi la submarin, intrară în ecluza de admisie şi-apoi iată-i în interiorul Dox-ului.

Petre n-a uitat fireşte să ia cu el şi caseta grea de oţel de dragul căreia dăduse bătălia înverşunată cu monstrul marin.

Cei trei scufundători au fost înconjuraţi fireşte de camarazii lor de pe Dox, curioşi s-audă cât mai repede noutăţile. George le povesti în cuvinte puţine despre lupta ce-o avuseseră cu polipul în interiorul epavei. În timpul acesta Petre transportase caseta în cabina căpitanului. Un marinar, specialist în probleme de lăcătuşerie o deschise la comanda căpitanului. Caseta conţinea o sumă mare de bani şi jurnalul de bord şi alte

documente care dovedeau că vasul de marfă aparţinea unui armator din Kingston. Vasul se numea pur şi simplu „Mary”.

Chiar şi actele personale ale căpitanului vasului „Mary”, un anume Hagh Mitchell se aflau în casetă. Numele acesta nu-i era necunoscut lui Holms. Ştia că un căpitan încă tânăr cu-acest nume, căsătorit de-abia de-o jumătate de an, pornise de vreo patrusprezece zile cu vasul de marfă, din Kingston, transportând felurite bunuri.

— Să sperăm că acest căpitan Mitchell încă mai e în viaţă!

— Poate c-a înştiinţat autorităţile dac-a reuşit s-ajungă pe coastă, împreună cu echipajul său, încearcă George să-l consoleze.

Căpitanul Farrow era de părere că de-acum vasul piraţilor era suficient de departe pentru ca Dox-ul să se poată ridica netulburat la suprafaţă, fără de-a se mai teme de pericolul de-a fi văzut de Manuel Barbuda. Holms îl rugă şi se apropie mai întâi de Kingston pentru ca informaţiile primite şi experienţa acumulată între timp să poată înştiinţa autorităţile portuare, după debarcare.

În timpul acesta în vreme de Dox-ul se urca la suprafaţă, căpitanul se repezi-n cabina de comandă pentru a observa la periscop suprafaţa apei.

— Avem noroc. Nici un vas nu se mai vede în lung şi-n lat, spuse căpitanul Farrow mulţumit.

În curând submarinul se-ndrepta cu toată forţa compresoarelor sale spre Kingston.

Holms stătea tot timpul lângă căpitan, în turn, privind apropierea de Kingston.

— O să ajungem la Kingston doar către miezul nopţii, îi spuse căpitanul scafandrului. Dumneata, domnule Holms, ca şi cunoscător al acestor ape, ne poţi călăuzi foarte bine, făcând pe ghidul.

Holms al asigură pe căpitan că aici era cunoscută fiecare stâncă şi faleză, întrucât meseria îi cerea asta.

— Cu viteza pe care-o dezvoltă submarinul dumneavoastră, vom ajunge cu siguranţă în port înaintea piraţilor. Voi putea pregăti piraţilor o primire neaşteptată. Să vă trimit mai apoi un mesaj, domnule căpitan, cum s-au desfăşurat lucrurile.

— Asta m-ar bucura cu siguranţă, zise Farrow. Pune-te te rog de acord dumneata, cu inginerul nostru Hagen şi găsiţi o frecvenţă de emisie, de comun acord. În felul ăsta nu vom fi nevoiţi să luăm în considerare toate mesajele care se emit în eter.

Farrow nu luă curs direct spre Kingston, ci pregăti un ocol. Era de presupus că Barbuda va alege drumul cel mai drept întrucât astfel ar fi făcut mai repede rost de un nou scafandru.

În ciuda acestui ocol, după estimările sale, Farrow era convins că va ajunge cu mult înaintea piraţilor în Kingston, lucru ce-i va permite lui Holms să înştiinţeze autorităţile în timp util, pentru a-l prinde pe Barbuda.

Târziu după masă Dox-ul se afla între insulele Cuba şi Dominicană şi pân-acuma nu-i fusese dat să întâlnească nici un vas în cale. Mai erau încă cinci sute de kilometri până-n Jamaica iar la capătul sudic al acesteia se afla Kingston, ţinta călătoriei sale.

Farrow socotise bine: dacă nu se-ntâmplă ceva la motoare, puţin înainte de miezul nopţii vor intra în Kingston.

Holms se dovedi un ghid perfect, el cunoştea aceste ape atât de bine încât Dox-ul se putea încumeta să nu aleagă calea maritimă obişnuită unde ar fi crescut posibilitatea de-a întâlni nave străine, ci să ocolească puţin, lateral.

Drumul le era presărat totuşi cu mici insule sau cu stânci şi recife răzleţe.

Holms îl anunţa de fiecare dată, chiar înainte ca acestea să devină vizibile. Îl asigurase pe Farrow c-ar putea şi pe întuneric să conducă submarinul fără nici un prejudiciu şi printre stânci.

C-o jumătate de oră înainte de miezul nopţii luminile oraşului Kingston apărură în depărtare, fără ca Farrow să fie nevoit să ordone stoparea maşinilor vasului său.

Într-o barcă mică, de aluminiu, montată în grabă, căpitanul însoţit de George şi Petre îl transportară pe Holms pe ţărm. După un călduros rămas-bun, petrecut la locul de ancorare, Holms se grăbi spre oraş, în timp ce Dox-ul reveni în larg.

Căpitanul Farrow putea presupune că-n scurtă vreme mările vor fi eliberate de teroarea piraţilor conduşi de Manuel Barbuda.

De-ndată ce Holms va lua legătura cu autorităţile, acestea nu vor ezita să ia de-ndată contramăsuri, care să ducă la prinderea şi neutralizarea acestuia.

Farrow încetini viteza vasului său, punând în funcţiune amortizoarele, întrucât era de presupus că Barbuda s-ar putea ivi, cu vasul său, în tot momentul.

În apropierea de Cuba camarazii au putut auzi, din turn, paletele unei elice puternice. Nava care în întuneric nu putea fi văzută, deoarece nu-şi îngăduise luminile de poziţie, luase cursul direct spre Jamaica.

Cu siguranţă că era vorba de vasul piratului Manuel Barbuda, care mergea în întâmpinarea destinului său.

IV
LA GUANAHANI

— SĂ SPERĂM CĂ-N CURÂND nici un vas nu va mai fi atacat de către piraţi, se adresă căpitanul Farrow fiului său, de-ndată ce zgomotul făcut de bătăile elicei piratului se pierdeau în depărtare. Poate că vom primi chiar mâine un mesaj radiotelegrafic de la Holms, că piraţii au şi fost prinşi.

O vreme tatăl şi fiul păstrară tăcerea, apoi căpitanul continuă:

— Acum cred c-ar fi timpul să mai mergem şi la culcare. Somnul este cel mai bun medicament pentru toţi oamenii.

— Dar nu sunt bolnav tată, prin urmare, n-am nevoie de nici un medicament.

Căpitanul se mărgini să râdă:

— Nu asta-m vrut să spun! Somnul este tot atât de necesar ca şi mâncarea şi băutura. Cu cât omul respectă cu mai multă regularitate programul său de somn, cu atât îi merge mai bine şi este mai sănătos. Nu acelaşi lucru se-ntâmplă cu oamenii care trăiesc în aglomeraţia marilor oraşe înghesuiţi într-o cămăruţă insalubră. Poţi fi bucuros George că poţi călători cu noi pe-ntinsul mărilor şi că n-avem deasupra noastră decât soarele ziua şi stelele noaptea şi că putem respira liberi, aerul condimentat şi proaspăt al nemărginirii apelor.

Căpitanul Farrow îi dădu primului său ofiţer Rindow cârma şi veghea totodată şi coborî cu George în interiorul vasului pentru a se duce la culcare.

În dimineaţa zilei următoare, căpitanul nu-şi putut reprima o anumită stare de nelinişte.

— Nici o veste de la Holms, încă? întreabă George, răscolind parcă gândurile sumbre ale tatălui său.

— Deocamdată nici una! Să sperăm totuşi că totul a mers după plan.

— Poate că piraţii au fost mai vicleni decât au presupus autorităţile, spuse George pe-nţelesul tuturor.

— Dacă este aşa, atunci n-avem încotro şi trebuie să-i facem nevătămători, noi înşine. Avem această datorie, murmură căpitanul ca pentru sine.

— Cuterul piraţilor trebuia să fi ajuns demult la Kingston, spuse George. Poate c-a ancorat undeva şi echipajul a debarcat cu bărcile în altă parte.

— Nici nu-i nevoie să debarce! E suficient un mesager pentru a angaja de îndată un alt scafandru.

— Poliţia în acest caz ar fi trebuit să-i instruiască cât mai bine pe scafandrul mexican şi cursa ar fi fost întinsă!

— Nu-i exclus ca mexicanul să spere că va câştiga mai mult de pe urma înţelegerii cu piraţii. În cazul acesta ar putea trăda totul.

Inginerul Hagen se ridică de la masa unde luase micul dejun pentru a lua de la Normann, telegrafistul de serviciu, o misivă pe care era notat ultimul mesaj telegrafic.

— „Încercare capturare piraţi, eşuat" citi inginerul cu voce tare. Farrow nu spuse mai întâi nimic. Imediat dup-aceea sosi un al doilea telegrafist, care aduse un mesaj mai complet decât acest prim mesaj lapidar şi care fusese recepţionat câteva minute mai târziu. Căpitanul îl citi şi el în sala de mese. El suna aşa:

„Manuel Barbuda scăpat. Văzut probabil mulţi poliţişti pe mal. Trimis mesaj, el nu-i aşa de prost cum îl cred autorităţile. Vrea să caute Dox-ul lui Farrow pentru a i-o plăti pentru renghiul jucat. Sosit distrugător englez, pentru urmărire pirat. Salutări Holms."

Farrow aruncă foiţa de hârtie pe masă şi bombăni:

— Frumos a mai lucrat şi poliţia asta! Fireşte că Barbuda a observat c-o mulţime de poliţişti mişună pe mal. Acum trebuie să ne-aşteptăm la răzbunarea piraţilor. Foarte neplăcut! Păcat că n-am văzut cuterul piraţilor, acum trebuie s-avem în colimator orice vas de vreo şase sute de tone, care spintecă apele.

— Dacă punem în funcţiune compresoarele, Barbuda nu ne poate ajunge tată, fu de părere George.

— Ştie oare Barbuda că suntem în drum spre Guanahani, întreabă inginerul Hagen.

— Nu cred, dar şi-o va închipui! Orice rută marină care trece pe-aici, ajunge şi la Guanahani.

Cufundaţi în gânduri, toţi îşi făcură de lucru în sala de mese, fiind preocupaţi de problema piraţilor fără să vorbească totuşi explicit despre ea. Restul mesei fu luat în tăcere numai doctorul Bertram şi inginerul Hagen se mai întreţineau în frânturi de conversaţie. În cele din urmă George spuse:

— Tată, n-ar fi mai bine dacă ne-am întoarce şi-am merge în întâmpinarea acestui Barbuda? Piratului nici nu-i trece prin cap că noi dorim o astfel de întâlnire. Poate că ne va reuşi să-l surprindem şi c-o grenadă cu gaze îl vom putea face nevătămător pentru douăzeci şi patru de ore.

Din nou sosi radiotelegrafistul Normann şi-i înmână căpitanului, care mai zăbovea încă-n sala de mese, o notiţă.

Cu-o mânie abia stăpânită acesta o citi din nou tuturor.

„Alfredo Gordo a dispărut, deşi poliţia la supravegheat îndeaproape. Făcut probabil înţelegere cu piraţi. Distrugător

englez luat curs epavă, dat instrucţiuni precise. Salutări Holms.”

Căpitanul împături notiţa în timp ce radiotelegrafistul părăsi sala de mese. O vreme căpitanul Farrow chibzui în tăcere, după care spuse încet, dar apăsat:

— Barbuda a recepţionat cu siguranţă ambele mesaje care ne-au fost adresate. Se va feri prin urmare s-apară-n locul unde s-a scufundat cuterul. Mai întâi va căuta să ne depisteze pentru a ne distruge. Cred că ar fi mai bine să-mi menţin cursul actual de deplasare. Dar haideţi mai bine-n turn de unde putem vedea orice ambarcaţiune care apare şi la nevoie s-o evităm. Da, George, văd că te cam uiţi îngrozit la mine. Aş evita orice întâlnire cu Barbuda dacă ar fi posibil. Ar fi treaba autorităţilor să-l facă nevătămător. Aş vrea să petrecem câteva zile liniştite la Guanahani. Sper ca prietenul meu Luders mai are plantaţia aceea în apropiere. La el suntem în siguranţă, la el nu ni se pot întâmpla nimic. Doar n-am face noi tot timpul pe poliţiştii mărilor.

George n-avea prea multă înţelegere pentru astfel de concepţii.

El îşi dorea-n străfundul sufletului său o întâlnire cu acest Barbuda. De odihnă va fi timpul, când vor ajunge pe „Insula odihnei”. Revizia submarinului va dura mai multă vreme şi-n acest timp tot nu vor avea ce face.

Tânărul nu-şi exprimă gândurile, nedorind să-l necăjească pe tatăl său, dar rămase cu excepţia unei scurte pauze, toată ziua în turn, pândind apariţia vreunui vas, dar nu-i fu dat să vadă nici unul.

Înspre seară căpitanul Farrow spuse:

— Mi se pare foarte ciudat! Această rută maritimă e de obicei foarte frecventată. E de parcă acest Barbuda ar fi paralizat tot traficul sau l-ar fi deviat pe altă rută. Ar cam fi timpul ca acest pirat să fie prins odată pentru totdeauna.

Cu asta era de acord şi George.

Veni şi noaptea. Dox-ul mergea încă foarte încet, cu amortizoarele şi nu-şi propusese încă o sporire a vitezei.

Nu cumva căpitanul spera ca Dox-ul său să fie ajuns de pirat?

George nu-ndrăzni să-l întrebe direct pe tatăl său.

Noaptea se scurse fără incidente. Santinelele îi raportaseră în zorii dimineţii următoare că n-au auzit nici măcar o singură dată zgomotul elicelor unui vas, oricare ar fi fost el.

George întreabă tulburat:

— Barbuda a preferat cu siguranţă să nu ne urmărească deşi în mesajul său radio, avusese o altă intenţie. Poate că între timp distrugătorul englez l-a şi ajuns.

— N-ar fi rău de-ar fi aşa, interveni căpitanul.

Dar tânărul continuă:

— N-ar fi mai bine să uităm câteva zile de toată povestea asta?

— Şi chiar să ne recuperăm forţele puţin, glumi căpitanul. Vezi tinere, aş vrea să-l cunoşti pe Luders care, chiar sub apariţia sa oarecum neîngrijită de om simplu, ascundea o minte cercetătoare care-ţi va plăcea cu siguranţă. Cu siguranţă că va avea destule să ne spună.

— Am putea îndrăzni să ne apropiem de insulă pe timpul zilei? vru să ştie George.

Căpitanul scutură însă capul.

— Nu George, vom debarca abia după căderea întunericului pe insulă. Cel mai bine ar fi să oprim motoarele aici, oricum nu ne aflăm prea departe de Guanahani. Ce-a rămas de parcurs vom reuşi să străbatem către seară.

— Aş putea folosi timpul rămas să pescuiesc ceva, întreabă George. Poate că-mi va reuşi să prind nişte peşti delicioşi pentru cină.

— Vezi însă să nu te-apleci prea tare, ai putea să cazi peste bord.

Echipajului însuşi îi pria de minune şi-o jumătate de zi de odihnă. În acest timp şi-ar fi putut pune-n ordine lucrurile, spăla lenjeria, rezolva unele probleme personale. Puteau să înoate, să joace diferite jocuri şi câte altele, ce poate face omul în timpul liber.

George începu să pescuiască în timp ce Petre îl privea, dar tânărului nu-i displăcea asta, cum se-ntâmplă adesea în astfel de cazuri. Când te gândeşti că Petre îndeobşte avea cel mai stresat serviciu, având în primire timona, te puteai gândi, văzându-l atât de curat şi de spilcuit, cum de mai găseşte timp şi pentru sine, în atât de multe îndeletniciri.

Întrucât George pusese-n undiţa sa momeală bună, dar mică ca dimensiune, nu reuşi să prindă decât peşti de dimensiuni mijlocii. Petre stătu ore întregi cu undiţa acolo, urmărind valurile mării şi unduirea lor, până hăt… în zare. Nu era nimic care să-i confere mai multă linişte şi satisfacţie.

Doctorul Bertram aprecie însă că peştii prinşi de George ca de bună calitate şi foarte gustoşi aşa că împreună păşiră-n bucătărie să-i încredinţeze bucătarului şef Smutje.

După-amiază târziu, una dintre santinele anunţă că departe, spre sud-vest a apărut un punct, care nu poate fi decât un vas. După ce căpitanul privi punctul o vreme prin ochean, ordonă scufundare. Într-o clipită matrozii care se-ncălzeau la soare pe punte, dispărură în interiorul vasului.

Câteva minute mai târziu, pompele începură să vuiască umplând tancurile de balast. George care părăsi ultimul turnul, aruncă o ultimă privire asupra navei din zare, pe urmă conturul acesteia dispăru, de-ndată ce-nchise trapa, pentru a dispare şi el în interiorul vasului.

Curând Dox-ul se găsi la şase metri adâncime şi de-abia acum Farrow hotărî să scoată periscopul pentru a urmări mai departe nava străină.

— Poţi recunoaşte ceva, îl întreabă George pe tatăl său, care stătea alături de el în cabina de comandă.

— E vorba de-un mic cuter, dar nu pot fireşte stabili dacă e vorba de-un vas de piraţi. Oricum cuterul vine drept spre noi. Dacă va fi suficient de aproape, ne vom putea da seama dacă este o navă oarecare sau dacă e vorba de Barbuda.

A trecut un timp destul de-ndelungat până ce zgomotul propus de elicea cuterului străin se auzi chiar deasupra lor. Farrow privi din nou prin periscop şi spuse:

— Chiar că nu ştiu ce să mai spun. Poate fi vorba într-adevăr de-un nevinovat vas de marfă cum circulă-n regiunea asta cu sutele.

Nu pot găsi ceva special la el.

— Ar putea fi totuşi Barbuda! se însufleţi George. Sigur c-a făcut în aşa fel încât vasul său să nu bată la ochi. Unde se află acum?

— Este chiar deasupra noastră, poate puţin lateral spre babord.

— Şi ce curs urmează, se interesă mai departe tânărul.

— O ţine direct spre Guanahani.

— Să-l urmărim tată! Vom vedea atunci, dacă intră în văzul tuturor în port. Dac-o face, atunci precis nu e Barbuda!

Căpitanul fu de acord. Electromotoarele începură încet, încet să zumzăie, Dox-ul începând să alunece prin apă, urmărind ambarcaţiunea de la suprafaţa apei.

— Lasă-mă te rog să mă uit şi eu prin periscop, îl rugă George.

Tatăl său îi îndeplini cu plăcere rugămintea. Tânărul urmări cu atenţie cuterul, care naviga doar câteva sute de metri mai înaintea lor. În cele din urmă renunţă să mai privească, mărginindu-se să spună:

— Probabil că totuşi este un cuter de marfă nevinovat. Chiar mai adineaori a apărut pe punte un om care scruta cu atenţie oceanul.

Din nou privi căpitanul prin periscop, după care-l încredinţă din nou fiului său.

— N-ar fi mai bine să ne retragem periscopul, întreabă acesta. Un om experimentat poate vedea chiar şi oglinda unui

periscoape dacă are suficientă experienţă, deşi se-nalţă atât de puţin din apă.

— Coboară-l repede atunci, decise Farrow.

George se conformă imediat.

— Să sperăm că n-am făcut-o prea târziu, remarcă el.

Farrow ordonă acum din prudenţă, ca Dox-ul să devieze de la cursul obişnuit cu câteva grade. După o vreme, căpitanul ridică el însuşi sus periscopul pentru a putea privi prin el.

— Se pare că deocamdată nu ne-au descoperit totuşi, se exprimă el. În afară de omul de pe punte, nu se mai vede nimeni altcineva. Timonierul şi el priveşte constant înainte. Dacă ar avea vreo bănuială, în ce ne priveşte, fireşte c-ar scruta suprafaţa mării, cu mai multă atenţie. Peste-o oră se face întuneric, dar pân-atunci vom şti dacă cuterul se-ndreaptă sau nu, spre port. Dacă face, atunci este un vas obişnuit şi-o să ancorez chiar lângă el Dox-ul nostru.

În felul ăsta nu va bănui nimeni unde suntem. Ne vom ridica doar atât din apă cât chepengul turnului să iasă puţin afară. Sigur c-ar trebui să înotăm atunci până la ţărm, dar asta nu poate face rău nimănui. Dar vom vedea mai aproape ce şi cum!

Încet, încet Dox-ul se apropiase din nou de cuter şi cu intermitenţă căpitanul le transmitea celorlalţi, adunaţi în jurul său că nimic bătător la ochi nu se petrecuse.

Trei sferturi de oră mai târziu căpitanul strigă:

— Iată, apare în faţa noastră un mic port. Un cuter este deja ancorat acolo, în timp ce pe chei se vântură albi. Este şi-un poliţist printre ei, dacă nu mă înşel. Cuterul se-ndreaptă liniştit înspre port, aşadar ne-am făcut griji degeaba. Aşteptăm lăsarea întunericului şi-apoi ancorăm chiar lângă cuter.

Dox-ul făcu un mic ocol, apoi veni într-un unghi drept înspre port, până ajunse-n linie cu cuterul. În cele din urmă căpitanul remarcă mulţumit:

— Aşa, am făcut-o şi pe asta! Depărtarea o apreciez cam la vreo opt sute de metri. Ancorăm la tribordul cuterului. Înainte de-a debarca, vom spiona puţin echipajul pentru a merge la sigur.

După vreo douăzeci de minute căzu întunericul. Îndată căpitanul dădu ordin să se pună în funcţiune electromotoarele, care începură să zumzăie încet. Dox-ul lunecă încet înainte. În timpul acesta pompele scoteau atâta apă din tancuri cât să permită vasului să se ridice cu chepengul turnului doar cu câţiva centimetri deasupra oglinzi mării.

George urcă primul scăriţa de fier care ducea la turn pentru a deschide chepengul. Căpitanul era încă de gardă la periscop.

— S-au aprins câteva luminiţe în faţa noastră. Acum pot recunoaşte perfect cuterul dar pe punte nu se vede nimeni.

Echipajul a debarcat cu excepţia câtorva sentinele. Asta-i minunat!

— Să deschid chepengul? întreabă George din vârful scării uitându-se-n jos.

— Încă nu, veni răspunsul lui Farrow.

— Aş vrea să urc imediat pe cuterul de-alături, îi dădu tânărul de ştire tatălui său.

— Aşteaptă până putem veni şi noi, îi ordonă Farrow. Întâi să ne apropiem mai mult de cuter şi asta mai durează încă câteva minute. Ai răbdare rogu-te George!

Pentru fiul căpitanului minutele scurse i se păreau o veşnicie, în cele din urmă electromotoarele amuţiră, după ce elicea submarinului se mai învârti de câteva ori la indicaţiile căpitanului, dând puţin vasul înapoi.

— Acum poţi să deschizi chepengul, dar atenţie George, fii cu băgare de seamă! Dacă avem noroc vom găsi un cablu sau vreun odgon oarecare, de care s-a ancorat cuterul şi-atunci ne vom putea căţăra mai bine pe-acesta.

— Ca să ne căţărăm pe cuter va fi mai uşor decât să înotăm până la mal, interveni doctorul. Am vrut s-o spun de mai-nainte.

— Să fie şi-aici în port rechini, se interesă George.

— Puţin probabil! Dar n-ar fi exclus ca unul din aceştia să fi urmărit cuterul. Animalele astea ştiu că le-ar putea pica şi lor ceva.

George deschise cu grijă chepengul, dând uşiţa îndărăt. Spionă, cu încordare mai ales cuterul vecin, care era ancorat chiar în coasta lor, bord la bord, aproape. Căpitanul poziţionase atât de măiestrit Dox-ul său încât c-o parte zăcea chiar sub cuter, lângă chilă, în aşa fel încât George din turn încă, putea atinge cu mâna, dacă ar fi vrut, bordul navei vecine. Pe cuterul de-alături totul era liniştit. Nimic nu se mişca. Probabil că echipajul era pe uscat. Degeaba caută George un odgon de care să se agaţe, nu-i fu dat să-l găsească. Îi dădu prin cap să înoate spre ţărm, când văzu în apă, întâmplător, sclipirea înotătoarelor dorsale ale unui peşte mare şi-atunci îşi aminti ceea ce-i spusese doctorul. Probabil că un rechin flămând urmase cuterul până-n port, în aşteptarea resturilor de hrană, care mai erau aruncate din când în când de pe vas.

— Ei, ce se întâmplă, îl întreabă Farrow. Nu găseşti nimic de care să te caţeri.

— Nu, tată şi tocmai am văzut spinarea unui rechin, despicând valurile. Nu putem înota spre ţărm. Dacă laşi Dox-ul s-o ia câţiva metri înainte ne-am putea căţăra pe odgonul cu care este ancorat cuterul.

Câteva minute căpitanul reflectă la propunerea lui George, după care zise:

— Nici asta nu ajută prea mult, George. Cuterul nu e legat direct de chei. Sunt vreo cincizeci de metri între vas şi chei.

— Echipajul s-a deplasat fireşte cu bărcile pe uscat, şopti George.

— Tot ce-i posibil! Vom merge mai degrabă îndărăt, ne vom ridica la suprafaţă şi vom monta repede o barcă de aluminiu cu care vom ajunge la mal. Kard, poate veni cu noi, pentru a readuce barca pe submarin.

— Sau chiar mai bine, tată. Putem ieşi din port pentru a debarca într-un loc mai părăsit unde putem ascunde şi barca.

Căpitanul trebui să admită că ultima variantă era preferabilă. Marinarii Dox-ului nu voiau să se arate oficial pe uscat şi trebuiau s-admită să evite cu orice preţ să fie descoperită prezenţa lor în zonă.

Căpitanul dădu deci comenzile necesare pentru manevrarea trebuincioasă.

Dox-ul alunecă uşor înapoi, în largul mării. Tancurile de balast fură golite astfel încât submarinul se ridică uşor până ce ajunse cu totul la suprafaţă. Cam la două sute de metri de port căpitanul său comanda de stop la motoare şi-n toată graba fu montată o barcă de aluminiu.

Căpitanul, doctorul, Petre şi George se urcară-n barcă. Oricum mai mulţi camarazi n-ar fi putut duce. Ar fi bătut prea mult la ochi.

Uşor, Petre mână barca cu puternice lovituri de vâslă de-a lungul coastei. Căpitanul cârmi ambarcaţiunea sa cam la o depărtare de vreo două sute de metri de-un lampadar portuar, pe partea stângă a portului.

Curând barca ajunse la mal. Aici erau împrăştiate mai multe bărci, astfel încât barca mică a lui Farrow cu siguranţă n-ar fi bătut la ochi, mai ales că era de culoare închisă şi nu se vedea de departe. Nu se putea recunoaşte aşadar că era vorba de-o barcă uşoară confecţionată din metal.

V
GEORGE ÎN MARE PERICOL

— PREA MULTĂ ANIMAŢIE, nu prea pare să domnească în oraşul ăsta, spuse doctorul Bertram, când cei patru camarazi o porniră spre luminiţele din zare. Probabil că-n port nu e mai mult de-un restaurant, cel mult două în care majoritatea marinarilor şi locuitorilor îşi dau ocazional „rendez-vous”. Ce-ar fi să intrăm şi noi?

— Nu imediat! Poate c-ar fi mai bine să vedem de-afară, prin fereastră, ce se întâmplă. Vom găsi noi un om pe care să-l întrebăm despre fostul căpitan Luders, fu de părere căpitanul.

Comunitatea portuară consta în principal din magazii şi hale mari de mărfuri, prevăzute cu locuinţe mici pentru angajaţi, cu perspectivă spre mare. Oraşul propriu-zis părea să fie situate mult mai în interiorul uscatului.

Ferestrele locuinţelor erau, câteva dintre ele, întunecate. Pe strada care dădea direct spre cheiul principal nu era ţipenie de om.

În cele din urmă camarazii au auzit o larmă înăbuşită care se amplifica mereu, pe măsură ce avansau.

— Ne apropiem de local, spuse doctorul Bertram. Poate că este bine că acel cuter tocmai a intrat în port. În această rumoare generală nu ne vor deosebi pe uni de alţii şi ne vom strecura mai uşor. Prin urmare vom putea să ne facem observaţiile în toată liniştea, fără a ne teme că vom fi chestionaţi, de unde şi încotro mergem.

Căpitanul Farrow spera că acum, că Dox-ul său nu-i întâlnise în drumul său pe piraţi, va putea petrece câteva zile liniştite pe uscat, la prietenul său Luders.

— Pe uscat se va fi găsind vreun loc mai retras unde şi ceilalţi camarazi vor putea să-şi mai dezmorţească oasele. Şi apoi ne putem îngriji aici şi pentru viitoarele provizii necesare călătoriei pe mai departe, pe mare. Mai întâi de toate trebuie să ne-ngrijim de fructe proaspete, încheie căpitanul.

— Ia uite acolo, pare să fie localul de care era vorba, remarcă George.

— O clădire interesantă, spuse doctorul.

Dintr-o clădire joasă, dar destul de lungă, răzbătea lumina din mari ferestre, care erau deschise. Domnea gălăgie. Două uşi avea prevăzute impresionanta construcţie, iar una ducea nemijlocit spre bar.

Musafirii păreau să fie într-o dispoziţie excelentă pentru că la scurte intervale de timp, prin larma generală, răzbăteau salve de râs.

— Aici am putea fără să fim observaţi să ne uităm în linişte pe geam, făcu căpitanul. Se nimereşte bine, vom găsi astfel pe omul nimerit care să ne ofere răspunsul la întrebările noastre.

Camarazii descriseră un arc de cerc pentru a se apropia de clădire. Farrow privi prin prima fereastră deschisă, tresări bucuros făcu o mişcare de surpriză, fluierând uşor, într-un mod deosebit.

— Vă rog linişte *Senores,* strigă din interior o voce baritonală în dialectul spaniol, specific insulelor din zonă. Am auzit tocmai un fluierat, care nu mi-a mai fost dat să-l aud de zece ani. Să fie oare posibil? Trebuie să merg repede pân afară!

Câteva secunde mai târziu apăru în pragul, uşii, statura înaltă a unui bărbat.

— Sunt aici, îl strigă căpitanul încetişor.

În momentul următor silueta înaltă păşi alături de Farrow, scuturându-i mâna cu efuziune căpitanului.

— Omule! Tu Farrow? Bătrâne prieten! Dar asta e…! Nici nu ştiu ce să mai spun!

— În sfârşit te-ntâlnesc din nou! izbuti Farrow să îngâne. Cum îţi mai merge, băiete? Mai ai plantaţia aia?

— Bine-nţeles! Mie-mi merge bine! Aşa s-ar putea spune! Dar hai înăuntru! Avem tocmai o vizită, un prieten mexican Jose Diaz! Ăsta e un om al naibi de glumeţ.

— Cum, vrei să mă prezinţi ca şi Farrow? Doar ştii prea bine că sunt în permanenţă căutat.

— Dar nu de noi! Sau mai bine da! De mult încă! Dar nu cu intenţii duşmănoase. Poţi să intri cu încredere! Dar ăsta e băiatul tău? Dar tipul ştii c-a crescut, cu asta de-abia atunci observi cum ai îmbătrânit. Am auzit multe despre băiatul tău. Poţi fi mândru de el!

George se-nroşi puternic când Rolf Luders îi strânse cu putere mâna. Dup-aceea Farrow îi prezintă pe doctor şi pe Petre ca unii dintre cei mai de încredere oameni ai săi.

Musafirii din sala de restaurant au amuţit literalmente când Luders intră cu cei patru noi musafiri ai săi.

— *Senores!* spuse Luders. Se-nţelege că toţi care suntem aici ne simţim ca-ntr-o mare familie. Acesta este un vechi prieten de al meu. Ne cunoaştem de când eram amândoi cadeţi la marină. Toţi îl ştim după nume! De curând a izbutit să-l pună cu botul pe labe pe piratul Juan Barbuda. Căpitanul Farrow! Şi acesta este fiul său George, iar aceştia de aici sunt doctorul Bertram şi Petre uriaşul!

După câteva secunde de tăcere izbucni o larmă grozavă. Toţi săriră în picioare şi-i înconjurară pe camarazi. Printre musafiri se găseau şi câţiva plantatori englezi, un poliţist britanic care

n-avea absolut nimic de reproşat împotriva căpitanului Farrow. În afară de aceştia se mai aflau mexicani, care veniseră cu cuterul şi care se ţineau deocamdată rezervaţi.

Curând însă căpitanul cuterului mexican, uşor de recunoscut după reverele jachetei sale, păşi înainte spre Farrow şi-i zise:

— *Senor,* mă bucur mult că vă cunosc. Ne-aţi făcut nouă oamenilor care călătoresc pe mări un serviciu imens prin aceea că i-aţi neutralizat pe piraţi. Povestiţi-ne vă rog, în detaliu, întâmplările cu piraţi.

Puţin dup-aceea camarazii de pe Dox, Rolf Luders şi mexicanii se aşezaseră la o masă lungă, iar doctorul Bertram povesti obiectiv, dar captivant, ultimele evenimente. Doctorul povesti şi despre însărcinarea pe care-o avusese Holms, precum şi peripeţiile petrecute cu ocazia căutării cuterului scufundat de către cei trei scafandrii.

Doctorul povesti amănunţit lupta cu polipul deşi nu fusese martor ocular, dar o putea face foarte bine întrucât ceea ce lipsea din povestirea lui George putu completa din deplina cunoaştere a unor astfel de vietăţi marine şi felul lor de-a lupta.

Camarazii şi-n special George fură ovaţionaţi şi sărbătoriţi după un străvechi obicei marinăresc.

— Mi-e îngăduit să-l rog pe domnul George Farrow să mă însoţească mâine la o vânătoare de rechini? întreabă mexicanul. Am aici pe această insulă unde poposesc adesea o barcă cu motor. Vânez rechini cu foarte mare plăcere şi am câteva trofee din aceşti prădători ai mărilor.

Cei prezenţi au putut adeveri cu toţii că mexicanul a răpus într-adevăr câţiva monştri din aceştia marini şi ia adus pe uscat.

— Tocmai sunt pe urmele unui rechin uriaş, continuă Diaz. Să tot aibă zece metri lungime. Vreau să-l prind cu momeală, dar folosind o cange, fireşte.

— Aş lua parte cu dragă inimă la o astfel de vânătoare, strigă George bucuros. Sper ca tata să-mi dea voie. Mii de mulţumiri, domnule căpitan. Ar putea veni şi prietenul meu Petre?

— O persoană în plus mai putem lua bineînţeles. Atâta mai suportă barca mea cu motor. Doi oameni din echipajul meu vin şi ei şi-n felul ăsta se fac cinci oameni. Amănuntele le putem discuta mâine.

Seara decurse cât se poate de plăcut, camarazii ne mai petrecând aşa de mult timp. Petre se declară de acord să se reîntoarcă pe submarine, care ceva mai târziu intrase-n port şi ancorase lângă cuter.

Echipajul se-mpărţise în două schimburi. Unul dintre acestea urma să petreacă noaptea pe uscat până-n zori. Rolf

Luders îi făcu complimente vechiului său prieten în legătură cu faptul că acesta păstra o relaţie mai apropiată de oamenii săi, nu una milităroasă, rigidă, ca unul care a întâmpinat alături de ei multe primejdii şi aventuri.

Dar şi Farrow îşi lăudă oamenii.

— Sunt oameni de-un devotament emoţionant. Dacă au decis să rămână cu mine, trebuie să se simtă ca în patrie, întrucât au renunţat la atâtea pentru asta. Pe-o insulă din mările Sudului ne-am întemeiat un nou cămin.

Rolf Luders se bucură că Farrow s-a decis să petreacă câteva zile pe insulă. I-ar fi plăcut mai degrabă să călătorească cu prietenul său, Farrow câteva luni împreună, dar din păcate munca la plantaţie n-o permitea.

— Poate că se va putea totuşi mai târziu, îl consolă Farrow pe vechiul său prieten.

— Bine, consimţi Luders. Când voi avea de făcut un drum până-n Australia o să-ţi trimit un mesaj radiotelegrafic.

Cei doi prieteni au convenit ca Farrow şi oamenii săi să mai petreacă o noapte, noaptea rămasă la bordul submarinului. În dimineaţa zilei următoare va amenaja câteva încăperi din bungalow-ul său, pentru oaspeţi.

Cei doi prieteni s-au despărţit foarte târziu. Cei mai mulţi plantatori şi mulţi dintre clienţi ai localului plecaseră de mult pe la casele lor.

Plecarea ultimilor consumatori se făcu cu mult zgomot. Diaz îi conduse şi pe camarazi împreună cu mexicanii săi la submarin.

Curând după aceea portul şi casele locuitorilor se liniştiră în noaptea caldă, tropicală, sub cerul presărat de-o mulţime de stele.

George se trezi foarte vioi, când Petre îl deşteptă dimineaţa deşi dormise destul de puţin. Era vorba doar de-a lua parte la o vânătoare extraordinară de rechini! Asta promitea ceva!

În sala de mese a echipajului luă o masă zdravănă.

Dintre ofiţeri nu erau decât căpitanul şi doctorul în picioare, ca să-i ţină tovărăşie.

Puţin mai târziu, George şi Petre vâsliră spre uscat. Acolo îi aştepta un om din partea echipajului cuterului, care le spuse, după ce-i salută:

— Căpitanul Diaz vă roagă să mă urmaţi, *Senores!* Barca cu motor este ancorată pe partea de vest a insulei întrucât astfel este protejată cel mai bine de pericolul furtunilor.

După un marş care dură mai mult de-o oră, cei doi camarazi însoţiţi de conducătorul lor ajunseră într-un golf mic.

Trecuseră prin plantaţii de tutun, foarte bine întreţinute. În golful cu pricina era ancorată o barcă foarte şic. Motorul era

tocmai încercat de Diaz şi unul dintre maşiniştii săi. Mexicanul îi dădu lui George datele tehnice despre motor şi întrucât tânărul, care se pricepea puţin la tehnică, îşi dădu seama că barca asta putea dezvolta o viteză foarte mare.

Pe mal erau aşezate câteva suluri de odgon foarte rezistente şi nişte cârlige solide, legate de funiile respective cu-n lanţ de vreo doi metri.

— Mă bucur să vă văd vioi şi-n formă, spuse Diaz, după salutul obişnuit. Urcaţi vă rog domnilor! Vom porni cât de curând!

— Aveţi deja pregătită momeala? întreabă George.

— O să facem rost de ea în larg, răspunse Diaz. Vom prinde mai întâi nişte rechini mai mici cu a căror carne vom „împodobi" cârligele cele mari.

George citise şi el peripeţiile unui căpitan englez care tocmai în acest fel reuşise să prindă rechini uriaşi.

Chiar dacă barca cu motor părea o ambarcaţiune cam mică pentru o pradă atât de mare şi puternică, cum erau aceşti monştri marini ai mărilor, rechinii, sigur se mai linişti întrucât văzu carabinele care zăceau pe fundul bărcii. Recunoscu pe dată că erau prevăzute cu gloanţe explozive.

Înainte ca unul dintre aceşti rechini prinşi în cange să se năpustească asupra bărci, câteva gloanţe din acestea bine plasate i-ar fi făcut definitiv de petrecanie.

Marinarii mexicani târâră-n barcă sulurile de frânghii unse cu catran şi prevăzute cu cângi. Abia apoi, c-o smucitură, barca se desprinse de mal.

Motorul începu să lucreze şi trase barca înapoi mai întâi, pentru ca apoi Diaz să facă un ocol scurt şi c-o viteză din ce în ce mai mare, mica ambarcaţiune ţâşni în larg.

George stătea la prora, lângă Petre şi privea înainte cu multă atenţie. O oră întreagă dură astfel, această cursă. George descoperi primul un punctuleţ pe-ntinsul apelor şi i-l arată lui Petre. Amândoi se uitară încordaţi înainte, sprijinindu-se puţin de bordura bărci.

Când au auzit imediat după aceea zgomot suspect îndărătul lor, era deja prea târziu. Câteva lovituri puternice sau abătut asupra lor făcându-i să cadă jos, pe fundul bărci.

George trebui, după ce-şi reveni puţin, să se concentreze cu atenţie ca să-şi dea seama unde se află. Aşa îi reveni memoria şi-şi reaminti c-a plecat la vânătoare de rechini cu prietenul, căpitanul mexican Diaz. De-abia când vru să se ridice îşi dădu seama că era legat. Puţin dup-aceea se auzi şi glasul căpitanului.

— Ei, la asta nu te-ai fi aşteptat, Domnule Farrow! Eu mi-am jucat întotdeauna foarte bine rolul meu, aici pe insulă. Aşa

am făcut şi-n ultima noapte! Nimeni nu bănuieşte că eu sunt Manuel Barbuda, fratele lui Juan Barbuda. Îţi poţi deci închipui că te-am invitat pe barca mea doar pentru a te pedepsi pentru că ai jucat rolul principal în moartea fratelui meu şi la aruncarea în aer a vasului său. Aruncaţi-l peste bord, băieţi! Individul ăsta, marele, vine abia pe urmă!

Lui George aproape că-i veni rău mai ales când îl văzu pe Petre cum zăcea fără cunoştinţă, ceva mai încolo. Fu ridicat pe sus şi dus la pupa, acolo unde se afla deja Barbuda.

— Leagă-l cu frânghia! porunci piratul.

Unul dintre cele mai trainice odgoane se-ncolăci în jurul trupului tânărului, după care cei doi mexicani îl ridicară peste bord.

— Te-ai întrebat mai înainte, de ce n-am luat nici o momeală pentru rechini, râse Diaz Barbuda. Abia acum înţelegi de ce! Tu însuţi vei fi momeala! Aruncaţi-l peste bord! În momentul următor trupul lui George plescăi în apă.

Se scufundă vreo doi metri în adâncime, după care reveni la suprafaţă. Aşadar Barbuda se gândise la o pedeapsă grozavă! George crezu că i-a sunat sorocul, de-a fi înhăţat de-un rechin uriaş. Ca să se gândească la ajutor străin sau să se elibereze singur nici nu putea fi vorba. Petre se găsea în aceeaşi situaţie, aşteptându-şi aceeaşi soartă.

Degeaba se mişca tânărul încoace şi-n colo, încercând să-şi slăbească legăturile.

După vreo zece minute, Barbuda îi strigă de sus:

— Iată că vine rechinul cel mare, pe care voiam să-l prind astăzi.

În George începu să crească o mânie pe care nu şi-ar fi putut-o descrie în cuvinte. Teamă nu simţea. Dacă i-e sortit să piară aici în acest mod groaznic atunci n-avea cum să-şi schimbe destinul. Numai de tatăl său îi părea rău. Ar fi vrut să-l scutească de durerea asta.

Încăodată încearcă, punându-şi toate forţele să-şi slăbească legăturile. Era însă zadarnic.

Barbuda găsea o plăcere diabolică să-i comunice lui George din când în când cât de aproape era rechinul de barca lor. Într-adevăr tânărul, care-şi mişca într-o parte şi alta capul, zări înotătoarele dorsale ale rechinului, care venea spre el.

Rechinul îl observase deja, dar mai întâi ţâşni ca o săgeată foarte aproape de bordura bărcii şi de-a lungul ei.

Ochii lui George se căscau mari de uimire.

În spatele lui Barbuda, care stătea rezemat de balustrada bărci, crescu cu iuţeala fulgerului o siluetă uriaşă – făptura lui Petre uriaşul.

Timonierul îl prinse pe mexican de pulpana hainei şi-l azvârli c-o opintire peste bord. Şi reuşi să-l azvârle departe de barcă. Diaz – Barbuda scoase un strigăt de groază. Era însă prea târziu, ca o săgeată triunghiul înotătoarelor dorsale ale rechinului ţâşni spre el, iar apa în jurul acestuia se-nroşi imediat în roşu.

Petre, care lăsase motorul să meargă liniştit mai departe, se apleacă, luă carabina-n mână, ţinti scurt şi apăsă pe trăgaci. Imediat începu ca apa din jurul rechinului să fiarbă. Aşa se ridică ca un gheizer, ca o coloană în sus. Rechinul încetase să mai sufere, întrucât Petre nimerise bine.

De-abia apoi, îl trase uriaşul pe George lângă barcă, după care pescui „legătura" din apă. Câteva secunde mai târziu căzură jos şi legăturile lui George.

— Eşti rănit? fură primele cuvinte îngrijorate ale lui Petre.

— Nu, putut să spună George, strângându-i mâinile emoţionat prietenului său. Cum ai reuşit să faci minunea asta? Cum de te-ai eliberat?

— Lovitura m-a ameţit numai, domnule George. M-am prefăcut că sunt în stare de inconştienţă, pe lângă asta mexicani au comis o greşeală când m-au legat. N-au observat când am tras foarte mult aer în plămâni şi mi-am încordat muşchii. După ce-am eliberat aerul, legăturile au slăbit puţin, astfel încât m-am putut elibera mai târziu. Într-un moment favorabil i-am surprins pe cei doi marinari mexicani. Care zac colea legaţi şi încătuşaţi. Barbuda n-a observat nimic întrucât era preocupat să te ameninţe cu apropierea rechinului. Piratul a căpătat exact răsplata care i se cuvenea.

*

* *

Pe drumul spre întoarcere, printre plantaţii, George şi Petre îi întâlni pe căpitan, pe doctor şi pe Rolf Luders. Pe marinarii mexicani îi lăsaserăm legaţi la pupa, în barca lor. În mare grabă George le povesti camarazilor aventurile lui şi-a lui Petre.

— Acum voi doi trebuie să rămâneţi în urmă, întrucât marinarii piratului ştiau de intenţiile şefului lor, spuse Farrow după un scurt moment de gândire. După o oră, puteţi veni liniştiţi. Pân-atunci vom fi lămurit complet lucrurile cu vasul piraţilor.

George şi Petre îşi dădură seama de justeţea argumentului. Răbdător, George aşteaptă împreună cu Petre. Abia după ce trecu timpul convenit, se îndreptară spre port. Piraţii fură scoşi din funcţiune fără luptă. Au rămas surprinşi când marinarii Dox-ului, veniţi în vizită, s-au năpustit deodată asupra lor, astfel încât n-au mai avut timp să opună rezistenţă. La început

aceştia protestau vehement contra luări lor ca prizonieri. Când au apărut George şi Petre au amuţit. Şi-au dat seama deodată că duplicitatea lor a fost dovedită, fără nici o putinţă de tăgadă.

Căpitanul Farrow trimise un mesaj radio-telegrafic autorităţilor din Kingston în care le împărtăşi pe scurt că al doilea eşalon al piraţilor fusese neutralizat şi că poate fi ridicat de la Guanahani.

Răspunse un distrugător englez care-i anunţa că-n câteva ore va fi acolo.

Dox-ul o porni însă-n larg până ce insula se văzu ca un punct în depărtare. O vreme au rămas acolo, aşteptând până ce distrugătorul îi încărcă pe toţi piraţi la bord şi cuterul fu remorcat de vasul de război britanic.

Abia dup-aceea s-au întors pe insulă unde erau deja aşteptaţi de Luders şi mai mulţi plantatori care i-au sărbătorit cu frenezie.

Câteva zile au rămas să se odihnească pe insulă. Farrow şi Luders au petrecut multe ore împreună. Destul de des a fost de faţă şi George care ascultă cu plăcere multe din peripeţiile vechiului căpitan, prieten al tatălui său.

De-abia după o săptămână părăsi portul.

Întâmplările şi aventurile prin care au trecut George şi camarazii săi vor putea fi citite în volumul: ÎN CRATERUL DIN MARTINICA.

Sfârşitul volumului: **ZILE DE GROAZĂ ÎN GUANAHANI.**

În numărul următor:

RĂZBUNĂTORUL SINISTRU.

COMPARTIMENTAREA UNUI SUBMARIN:

1. Chioşcul (turnul), cu: a. periscopul; b. postul de comandă, c. puntea de comandă
2. Tun de bord
3. Antena radio
4,5. Torpile prova
6. Cazarmă echipaj
7. Postul central

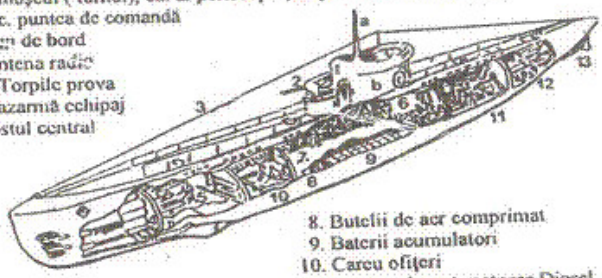

8. Butelii de aer comprimat
9. Baterii acumulatori
10. Careu ofiţeri
11. Compartiment motoare Diesel
12. Motoare electrice
13. Elici

Submarin german tip VII c. 548 (al doilea razboi mondial)

Submarin german U 135 (primul razboi mondial)

In Numărul următor:

aventura continuă...

editura MARIST
Str. Mihail Sadoveanu, nr. 13, Baia Mare, cod: 430136; www.marist.ro